

ZAKARIÁS KÖNYVE

1-5. FEJEZET

Amikor múlt héten Haggeus könyvét tanulmányoztuk, láthattuk, hogy Haggeus próféciái Dárius király uralkodásának második évéből származnak. Ha jól emlékszem, első próféciáját a második év hatodik hónapjában kapta, a másodikat a hetedik hónapban, az utolsót pedig a kilencedikben.

Zakariás is Dárius király uralkodásához viszonyítva határozza meg a próféciák idejét. Dárius a Méd-Perzsa Birodalom királya volt, és abban az időben uralkodott, amikor Haggeus próféciái elhangzottak.

„Dárius uralkodásának második esztendejében, a nyolcadik hónapban így szólt az Úr igéje Zakariás prófétához, Berekjá fiához, aki Iddó fia volt” (1. vers).

Láthatjuk, hogy Zakariás és Haggeus kortársak voltak. Mindketten a babiloni fogságot követő időszakban prófétáltak.

Itt meg kell említenünk, hogy Izrael népének csupán egy része, mintegy 50 000 ember tért vissza a babiloni fogságból. A 70 éves babiloni fogság pedig javarészt ki is gyógyította őket bálványimádásukból, ami elhurcoltatásuk kiváltóoka volt. A zsidók Babilonban átvettek valamit a hely üzleti szelleméből.

A zsidó nép kiválóan képes alkalmazkodni a mindenkori feltételekhez, és amibe belefog, azt tökélyre fejleszti. Babilon abban az időben a világ kereskedelmi központja volt. Amikor pedig a zsidókat Babilonba hurcolták, a mezőgazdasági tevékenységekről ők is fokozatosan átálltak a kereskedelemre, sőt olyan sikeres üzletemberekké nőttek ki magukat, hogy a hetven éves fogság lejártával sokan nem is akartak már visszatérni szülőföldjükre. Gazdag kereskedőkké váltak, és egyre fontosabb szerepet játszottak Babilon kereskedelmében. Nagyon jól kitanulták a szakmát, és bizony azóta sem felejtették el! A kereskedelemben mind a mai napig jellemzően hatalmas sikereket érnek el.

Érdekes, hogy bárhová is mentek a zsidók a világban, mindig jelen voltak az üzleti szférában. Amikor viszont Izrael államként újra megalakult, számos sikeres

üzletember visszatért Izraelbe, hogy ismét mezőgazdasági tevékenységet folytasson. És bizony nem sokkal később a világ legmodernebb mezőgazdasági technológiáit fejlesztették ki Izraelben! Képzeljétek csak el, van egy csomó bankár, bolttulajdonos és üzletember, akik visszatérnek Izraelbe, farmerként kezdenek el dolgozni, hamarosan új öntözési módszerekkel állnak elő, megművelik a sivatagot, és tevékenységük egyre nyereségesebb! Ők látják el Európát friss gyümölcssel és zöldséggel. A zsidók lenyűgöző emberek.

Ahogy már említettem, a kereskedelemben olyan sikeressé váltak Babilonban, hogy sokan közülük vissza sem tértek a földre – és ez a szomorú tény Zakariás próféciáiban is visszaköszön.

Azokat viszont, akik visszatértek, felkészületlenül érte az, amit szülőföldjükön találtak.

Tudjátok, érdekes, hogy amikor az ember elköltözik valahonnan, például arról a helyről, ahol felnőtt, gondolataiban megőrzi annak a helynek az emlékét, és valahogy szíve mélyén ott él a vágy, hogy egy napon visszatérjen oda. A sok-sok év alatt, amíg távol vagyunk, egyre csak az emlékekből élünk, és meg is szépítjük azokat. Így aztán előfordul, hogy csalódunk, amikor évek múltán viszontlátjuk azt a helyet, ahol gyermekkorunkat töltöttük. Főleg napjainkban igaz ez, amikor egy-egy környék arculata olyan gyorsan megváltozik, és már egyáltalán nem úgy fest, mint ahogy mi azt emlékeinkben megőriztük.

Azok a zsidók, akik visszatértek, olyan mértékű pusztulásba tértek vissza, ami messze felülmúlta elképzeléseiket. Nebukadneccár alapos munkát végzett, amikor Jeruzsálemet leromboltatta: az épületek kijavításáról szó sem lehetett. Mindössze annyit tehettek, hogy a múlt romjait betemették, és egy teljesen új várost építettek a tetejére.

A templomot is elkezdték újjáépíteni, de hamar elkeseredtek. Amikor Salamon hozzálátott a templom felépítéséhez, 150 000 embert bérelt fel és 3000 felügyelőt, hogy a munkát elvégezzék. Korlátlan pénzmennyiség állt a rendelkezésükre. Így képes volt egy valóban gyönyörű és dicsőséges templomot építeni az Úrnak, aminek csodájára járt az akkori világ. Amikor Sába királynője meglátta Salamon templomát, nagyon elcsodálkozott, és azt mondta: „Hallottam országomban a templom

dicsőségéről, de nekem még a felét sem mondták el!”. Salamon hatalmas kőtömböket és libanoni cédrusokat használt fel, és mindent bevont színarannyal.

Az aranyat később Nebukadneccár magával is vitte. A hatalmas oszlopokat széttörték és magukkal vitték Babilonba. Csak az óriási kőtömböket hagyták hátra, amiket alig lehetett megmozdítani.

A fogságból visszatérők egy ideig próbálkoztak ugyan a templom újjáépítésével - miközben a földön élők közül sokan folyamatosan csúfolták őket -, de végül feladták. Úgy érezték, hogy a templomot lehetetlen újjáépíteni: túl kevesen vannak és túl gyengék. Ekkor Haggeus korholni kezdte őket: „Emberek! Nézzetek körül! Gondoljátok meg, mi történik veletek!”. Majd így folytatja: *„Sokat vetettetek, de keveset hordtatok be, esztek, de nem fogtok jóllakni, isztok, de nem fogtok megrészegegni, ruházkodtok, de nem fogtok megmelegedni. Aki pénzért dolgozik, mintha lyukas erszénybe rakná pénzét”* (Haggeus 1:6).

Haggeus elmagyarázza nekik, hogy miért történik mindez velük: azért, mert amíg ők kényelmes kis házaikban éldegélnek, az Úr háza pedig romokban hever. Haggeus arra bátorította őket, hogy ismét lássanak neki a templom felépítésének, és megígérte nekik, hogy ha ezt teszik, Isten újra megáldja majd őket.

Ugyanabban az időben Zakariás is megjelent a színen. Zakariás valószínűleg fiatalemberként prófétált. Egyébként a kispróféták közül ő kapta a legtisztább bepillantást Jézus Krisztus eljövételébe, így nem meglepő, hogy többet foglalkozik Jézus Krisztussal, mint az összes többi kispróféta együttvéve. Ahogy végigtanulmányozzuk Zakariás könyvét, meglátjátok, milyen bámulatosan prófétálja meg Zakariás Jézus első, illetve második eljövételét.

Zakariás néhány bámulatos jövendölést tesz: olyanokat, amelyek éppen most valósulnak meg, illetve olyan jövendöléseket is, amelyek az elmúlt pár évben már megvalósultak.

„Dárius uralkodásának második esztendejében, a nyolcadik hónapban így szólt az Úr igéje Zakariás prófétához, Berekjá fiához, aki Iddó fia volt: Nagyon

megharagudott elődeitekre az Úr. Mondd meg azért népednek: Ezt mondja a Seregek Ura: Térjetelek meg hozzám, így szól a Seregek Ura, és én is hozzátok térek! – mondja a Seregek Ura” (1-3. vers).

Istennek ez az üzenete tulajdonképpen minden kor emberének szól: ha visszafordultok hozzám, én is odafordulok hozzátok. Miután Ászá király elsöprő győzelmet aratott az etiópok felett, Isten prófétája kiment eléje, és azt mondta: „Az Úr veletek lesz, ha ti is ővele lesztek. Ha keressétek őt, megtaláljátok, de ha elhagyjátok, ő is elhagy benneteket” (2Kró. 15:2).

Az emberiség történetének minden korszakára igaz ez: Isten mindig várja, hogy az emberek odajöjjenek hozzá. Ha odamész Istenhez, közösségben lehetsz vele, és az Úr veled lesz, de az Úr nem erőlteti rá magát az emberekre. Isten nem erőszakolja rád, hogy szeresd őt. Azt sem erőszakolja rád, hogy odamenj hozzá, vagy hogy őt szolgálj. Isten egyszerűen csak elmondja neked, hogy mennyire szeret téged, és épp a szeretete miatt megtesz majd dolgokat érted, ha vele közösségben jársz.

Alapvetően azonban neked kell mellette döntened. Isten mindent megtett, amit csak lehetett, hogy megmentsen téged. Mindent elérhetővé tett számodra, amire szükséged van, de neked kell kezdeményezned. Isten már kezdeményezett, utat készített, és most arra vár és arra hív, hogy gyere! Most már neked kell lépned!

„Térjetelek meg hozzám, és én is hozzátok térek!” – mondja az Úr. „Elődeitek elhagytak engem, de ha ti visszatértek hozzám, én is felétek fordítom orcámat!”. „Ne legyetek olyanok, mint elődeitek, akiknek a régebbi próféták ezt hirdették: Ezt mondja a seregek Ura: Térjetelek meg gonosz útjaitokról és gonosz tetteitekből! De ők nem hallgattak és nem figyeltek rám – így szól az Úr” (4. vers). „Hol vannak elődeitek?!” – tanuljátok meg a leckét!

„Elődeitek azért pusztultak el, mert nem tértek hozzám” – mintha ezt mondaná az Úr. „Elődeiteket elhurcolták Babilonba, mert nem akartak megérni hozzám!”.

„Hol vannak elődeitek?! És a próféták talán örökké élnek? De az én ígérem és rendelkezéseim, amelyeket megparancsoltam szolgálaim, a próféták által, utolérték

elődeiteket! Azután megtértek, és ezt mondták: Úgy bánt velünk a Seregek Ura, ahogyan útjaink és tetteink miatt jónak látta” (5-6. vers).

És valóban megtörtént az, amire a próféták figyelmeztették őket: legyőzték őket, és fogságba hurcolták.

Így érkezünk el a tíz látomás közül az elsőhöz, amit Zakariás az Úrtól kapott. A látomás hasonlít az álomhoz, azzal a különbséggel, hogy a látomás esetében az ember ébren van. A látomás abban hasonlít egy álomhoz, hogy az ember fejében egy kép jelenik meg, és ahogy álmaink gyakran látszólag összefüggéstelenek, így van ez a látomásokkal is. Amikor Isten egy álomban szól az emberhez, szükség van az álom magyarázatára, mert az álom szimbólumokat tartalmaz. Sokszor a látomások is ilyenek, így magyarázatra szorulnak.

Zakariás esetében azt látjuk, hogy az Úr látomásokat adott neki, és számos helyen a magyarázatot is megadta hozzá. Az Úr megkérdezte Zakariástól: „Érted?”. „Nem, Uram, mit jelent ez? Sajnos nem értem, kérlek magyarázd meg!”. Az Úrnak tehát meg kellett magyaráznia Zakariásnak azokat a látomásokat, amiket az Úrtól kapott. Azokban az esetekben tehát, ahol Isten a magyarázatot is megadta Zakariásnak, értjük a látomást, ahol viszont nem, ott csak találgathatunk.

A példázatok, allegóriák, álmok és látomások szimbolikus nyelvezetében léteznek bizonyos állandók. Hadd magyarázzam meg! Vegyük például a magvető példázatát. Jézus a példázat magyarázatában elmondja, hogy az elhintett mag Isten Igéje, a föld a világ, a madár pedig az ellenség, aki jön és igyekszik a földből kiragadni a frissen elhintett magot. Így hát azokban a példázatokban, allegóriákban, látomásokban vagy álmokban, amelyekben előfordul a föld, vagy egy mező, az mindig a világot jelképezi. Amikor madarakkal találkozunk, azok rosszat jelentenek. Amikor pedig a mag elhintéséről olvasunk, a mag Isten Igéjére utal. Az olaj és a galamb pedig a Szentlélek szimbóluma.

Léteznek tehát bizonyos állandók, vagyis olyan szimbólumok, amik az egész Bibliában ugyanazzal a jelentéssel bírnak, így ha olyan példázattal, allegóriával, vagy látomással találjuk szemben magunkat, amelyekben például olaj szerepel, tudhatjuk, hogy a Szentlélekről van szó. Ha madarak szerepelnek szimbólumként, tudhatjuk,

hogy Isten gyermekeinek ellenségeit jelentik, ha pedig egy mező, akkor a világról van szó. Így működnek tehát ezek az állandók.

„Dárius uralkodásának második esztendejében, a tizenegyedik hónapnak, azaz a Sebát hónapnak a huszonnegyedik napján szólt az Úr igéje Zakariás prófétához, Berekjá fiához, aki Iddó fia volt: Ezt láttam az éjszaka: Valaki vörös lovon lovagolt, és megállta a mirtuszfák között a völgyben. Mögötte vörös, fakó és fehér lovak voltak” (7-8. vers).

„Ezt kérdeztem” – és bizony én is ezt kérdeztem volna –, „Mik ezek, Uram?”. Hiszen az ember lát itt egy vörös lovon ülő lovast a mirtuszfák között, meg további lovakat mögötte, és tényleg nem tudja mire vélni a dolgot.

Létezik az igetanításnak egy olyan formája, amely értelmében minden szövegrészben valamiféle szellemi többletet keres a tanító. Én az igetanításnak ezt a formáját sem népszerűsíteni, sem gyakorolni nem kívánom. Ilyenkor ugyanis előfordul, hogy az ember fog egy példázatot, és minden aprócska részletét szimbólumként értelmezi, majd pedig önkényes értelmet rendel önkényes szimbólumai mellé. Ilyenkor az egész tanítás abból áll, hogy ez ezt jelenti, emez pedig ezt. Bár a Biblia sehol nem említi, hogy egy adott dolog azt jelentené, egészen jó kis prédikációt lehet például ily módon összeállítani a példázatokból, mert úgy alakítjuk azokat, hogy azt kommunikálják, amit mi kommunikálni akarunk.

Sajnos ma is sokat követik ezt a vonulatot. De gondoljunk csak bele! Egy idő után kifogyunk a példázatokból, és akkor ugye elvileg foghatnánk a Három kismalac történetét, és ezzel a módszerrel élve egy kiváló prédikációt tarthatnánk a három kismalacról, illetve arról, hogy milyen fontos, hogy erős házat építsünk. Olyat, ami szilárdan áll, hiszen jön majd a Sátán, és összedönti házunkat, ha nem emeltük azt sziklaszilárd alapokra. A tanulság tehát az, hogy erős házat kell építenünk, ami pedig Isten Igéjére épül, és hosszasan ecsetelhetnénk, mindez mit is jelent.

Ha akarunk, mindent szellemi síkra emelhetünk, és tulajdonképpen azt olvasunk bele egy adott történetbe, amit csak akarunk. Ahogy azonban az imént említettem, én nem szeretnék ezzel a módszerrel élni. Még pedig azért sem, mert ha Isten nem

árulta volna el Zakariásnak, mit jelent a vörös lovon ülő lovas, mögötte a többi vörös, fakó és fehér lóval, magamtól soha nem jöttem volna rá a helyes megoldásra! Amikor tehát Zakariás meglátta mindezt, nagyon bölcsen meg is kérdezte, mit jelent.

„Ezt kérdeztem: Mik ezek, Uram? Egy angyal, aki velem beszélt, ezt mondta nekem: Én megmagyarázom neked, mik ezek. Ekkor megszólalt az, aki a mirtuszfák között állt, és ezt mondta: Ezeket az Úr azért küldte, hogy járják be a földet. Megszólították az Úr angyalát, aki a mirtuszfák között állt, és ezt mondták: Bejártuk a földet, és az egész föld nyugodt és békés” (9-11. vers).

Izráel népe ekkortájt szét volt szórva a világ minden pontjára. Azok tehát, akiket Isten elküldött, hogy beszámoljanak a föld állapotáról, visszatértek és jelentették, hogy az egész föld nyugodt és békés. Isten népe szétszóródott, a világ pedig tökéletesen nyugodt volt és örült neki. De Istennek nem tetszett az, ahogy a világ az Ő népével bánt.

„Az Úr angyala erre azt mondta: Seregek Ura! Mikor könyörülsz már Jeruzsálemen és Júda városain, hiszen már hetven éve tart haragod?!” (12. vers). „Az Úr jóságos szavakkal, vigasztaló szavakkal válaszolt a velem beszélő angyalnak” (13. vers).

Az angyal tehát megkérdezi, Uram, meddig még, mikor könyörülsz Jeruzsálemen és Júdán? Meddig lesz még szétszórva a te néped? Az Úr pedig jóságos és vigasztaló szavakkal válaszolt neki – úgy tetszik ez nekem! Amikor aggódunk és odamegyünk az Úrhoz, Ő olyan türelmesen bánik velünk! Én is eddig mindig azt tapasztaltam, hogy Isten jóságos és vigasztaló szavakkal szól hozzám.

”

A velem beszélő angyal pedig ezt mondta nekem: Hirdesd, hogy így szól a Seregek Ura: Félttem Jeruzsálemet és a Siont, nagyon félttem! És nagyon fel vagyok háborodva az elbizakodott népek miatt, mert amikor én kevéssé haragudtam, ők a romlást segítették elő” (14-15. vers).

Más szóval Isten az ő ítéletének eszközeként használt más népeket Izráel életében, de ők a kelleténél nagyobb pusztítást végeztek.

„Azért ezt mondja az Úr: Irgalmasan fordulok Jeruzsálem felé, templomom fel fog épülni benne – így szól a Seregek Ura -, és feszítenek még ki mérőzsinórt Jeruzsálemben” (16. vers).

Az Úr tehát megígéri, hogy Újra megépül majd a háza. De azok, akik az új templomon dolgoztak, épp az ellenkezőjéről voltak meggyőződve. A templom újjáépítése túl nagy falatnak tűnt számukra - úgy érezték, hogy képtelenek rá. Az Úr mégis kijelenti, hogy meg fog épülni a háza.

A jövőben még egy templomnak meg kell épülnie, és ez a prófécia nemcsak az akkori templom megépítésére vonatkozott, hanem a jövőbeni templom megépítésére is, hiszen az Úr kijelenti, hogy újra megépül háza Jeruzsálemben.

A Jelenések könyvének 11. fejezetében Jánosnak mérővesszőt adnak a kezébe, és megparancsolják neki, hogy mérje meg Isten templomát, az oltárt és az imádkozókat. Erre a nagy nyomorúság idején kerül sor, úgyhogy szerintem bármelyik pillanatban elkezdhetik újjáépíteni Jeruzsálemben a templomot. Megépül az Úr háza Jeruzsálemben, ígéri az Úr.

„Hirdesd még azt is, hogy így szól a Seregek Ura: Bővelkedni fognak még városaim minden jóban, megvigasztalja még az úr Siont, és továbbra is Jeruzsálem lesz a választottja” (17. vers). Jeruzsálem akkor romokban hevert, az Úr azonban megígéri, hogy újjáépül.

Második látomás: *„Azután föltekintettem, és négy szarvat láttam. Azt kérdeztem a velem beszélő angyaltól: Mik ezek? Ő pedig így felelt nekem: Ezek a szarvak szórták szét Júdát, Izráelt és Jeruzsálemet” (1-2. vers).*

A négy szarv négy országot jelképez, a szarvak ugyanis a királyok, vagy hatalmak szimbólumai. Ez megegyezik a négy fémmel, amiből a szobor állt Nebukadnecár álmában, illetve a négy fémmel Dániel álmában. Négy birodalmat jelentettek ezek, amelyek által Izráel népe szétszóródott Izráel szerte a világban. Az első Babilónia, majd a Méd-Perzsa Birodalom, amelyet a Görög, illetve a Római Birodalom követ. Ezek a hatalmak sanyargatták Isten népét.

„Azután az Úr négy kovácsot mutatott nekem” (3. vers).

Zakariás egyik látomást látja a másik után: először egy vörös lovon ülő lovast látott a mirtuszfa alatt, aztán nem látott mást, csak négy szarvat, amit nem értett, így az angyal elmagyarázta neki, majd a harmadik látomás következett – az úr négy kovácsot, vagy szó szerint kőfaragót mutatott neki.

„Ezt kérdeztem: Mit akarnak ezek csinálni? Így felelt: Ezek a szarvak úgy szétszórták Júdát, hogy még a fejét sem merte fölemelni senki. De eljöttek ezek, hogy megrémítsék a népeket, és letörjék a szarvukat, mert szarvukkal támadtak Júda országára, és szétszórták” (4. vers).

Ezután következik a negyedik látomás: „Azután föltekintettem, és egy férfit láttam, mérőkötéllel a kezében. Megkérdeztem: Hová mégy? Ő így válaszolt nekem: Megmérem Jeruzsálemet, hogy lássam, milyen széles, és milyen hosszú. Ekkor előlépett a velem beszélő angyal, majd egy másik angyal lépett oda eléje, akinek ezt mondta: Fuss oda ehhez az ifjúhoz” – Zakariásra ifjúként utal, ezért mondtam az elején, hogy fiatalkorában kaphatta ezeket a látomásokat – „és mondd meg neki, hogy falak nélküli város lesz Jeruzsálem, olyan sok ember és állat lesz benne!”

Más szóval Jeruzsálem sokkal nagyobb lesz, mint a városfalak által határolt terület. Ha ma ellátogatsz Jeruzsálembe, láthatod, hogy ez a prófécia is beteljesedett, mégpedig nem is olyan régen. Jeruzsálem az évek során hatalmas terjeszkedésnek indult. Új, hatalmas települések jelentek meg Jerikó felé, mintegy 12 kilométerre Jeruzsálem szívéből. További Jeruzsálemhez tartozó települések húzódnak a másik oldalon is, szinte Betlehemig, illetve Ramalláig. Jeruzsálem tehát valóban jelentősen kiterjesztette határait. Zakariásnak ez a prófécija a mi időnkben teljesedett be, sőt beteljesedése mind a mai napig tart.

„Én magam oltalmazom mindenfelől – így szól az Úr -, mint egy tüzes fal, és ott leszek benne dicsőségesen” (9. vers).

Más szóval, Jeruzsálem túllépi a falak által behatárolt területet: és valóban, a városfalon belül eső Jeruzsálem napjainkban csupán egy aprócska része a városnak, mintegy 2 négyzetkilométernyi terület. Ezzel szemben viszont Jeruzsálem

tényleges határai jóval nagyobb területet foglalnak magukba, amint a város egyre terjeszkedik. Az Úr tehát azt mondja, hogy Ő tüzes fal lesz körülöttük. Nem kell fallal körülvenni a várost, mert ő lesz a tüzes fal körülötte, és Ő lakozik majd benne dicsőségesen. Ez még nem történt meg, és addig nem is fog, amíg Jézus újra el nem jön. Ő ugyanis Jeruzsálem dicsősége.

„Jaj, jaj! Fussatok ki az északi országból – így szól az Úr -, hiszen szétszórtalak benneteket a négy égtáj felé! – így szól az Úr” (10. vers).

Az Újszövetségben, Máté evangéliumának 24. fejezetében, amikor a tanítványok megkérdezték Jézustól, mi lesz a jele az Ő eljövetelének, illetve a világ végének, Jézus beszélni kezdett azokról a jelekről, amelyekre oda kell majd figyelniük.

Jézus a Máté 24-ben az eljövendő nagy nyomorúságot is megemlíti – egy olyan időszakot, amelyre nem volt még példa, és azután sem lesz, és fel is sorolt néhány dolgot, ami a nagy nyomorúság idején történik majd: a nap elsötétedik, a hold nem fénylik, a csillagok lehullanak az égről. Közvetlenül ezután *„feltűnik az Emberfiának jele az égen, akkor jajgat a föld minden népe, és meglátják az Emberfiát eljönni az ég felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel” (30. vers).*

Jézus Krisztus dicsőséges második eljövetelére tehát azonnal a nagy nyomorúságot követően kerül sor. Majd Jézus így folytatja: *„És elküldi angyalait nagy harsonaszóval, és összegyűjtik az ő választottait a négy égtáj felől, az ég egyik sarkától a másikig” (31. vers).* Kulcsfontosságú igeszakasz ez azoknak, akik szerint az egyház elragadtatása csak a nagy nyomorúság után következik majd be. Ők ezzel az ígéréssel támasztják alá állításukat: miután az Úr visszatér hatalommal és dicsőséggel, összegyűjti választottait a négy égtáj felől.

Zakariás könyvében viszont azt találjuk, hogy a választottak, akiket a világ négy égtája felől összegyűjtenek nem az egyház, hanem Izráel népe. Ezt további prófécia is megerősít az Ézsaiásban. Az Úr tehát azt mondja, gyertek ki onnan!

„Jaj, jaj! Fussatok ki az északi országból – így szól az Úr -, hiszen szétszórtalak benneteket a négy égtáj felé! – így szól az Úr”

„*Jaj! Menekülj, Sion, aki Babilóniában laksz!*” (11. vers) – mentsd ki magad abból az anyagiasságból, amit ott szívtál magadba!

A Jelenések könyvében Isten kinyilvánítja haragját a haszonleső kereskedelem központúság ellen, amely láncra veri az emberek lelkét. Olyanok ellen szól Isten, akik másokat kihasználtak és a szükségesnél nagyobb haszonra próbáltak szert tenni.

A Jelenések könyvének 18. fejezetében Isten kihirdeti a babiloni kereskedelmi rendszer összeomlását, és amikor a babiloni haszonleső kereskedelmet emlegeti, Isten elhívja népét: „Gyertek ki belőle!”.

Az imént idézett 11. versben pedig ugyanezt a felhívást intézi népéhez. „*Mert a seregek Ura, aki a maga dicsőségére küldött el engem, ezt mondja azokról a népekről, amelyeknek ti zsákmányul estetek: Bizony, aki titeket bánt, a szemem fényét bántja!*” (12. vers). Isten ezt a zsidó népre mondja.

Nem tudom, ki milyen véleménnyel van a zsidó népről, de tudatosítanotok kell, hogy ha bántjátok őket, Isten szeme fényét bántjátok. Mivel én is támogatom a zsidó népet, és Izraelt – és ezt a Biblia alapján teszem! –, el sem hinnétek, hány levelet kaptam már lelkipásztoroktól is, akik folyamatosan ostoroznak emiatt. Én azonban hiszek abban, amit Isten mondott, hogy Ő megáldja azokat, akik áldják népét, és megátkozza azokat, akik népét átkozzák.

És Isten bizony azt is mondja, hogy aki bántja őket, szeme fényét bántja. Igen, én is tisztában vagyok azzal, hogy hátat fordítottak Istennek. Igen, tudom, hogy részük volt a világ erkölcsi megrontásában, tudom, hogy irányításuk alatt tartják Hollywoodot, és tudom, hogy sok olyan dolgot tettek, ami romlottságot hozott a világba, de azt is tudom, hogy Isten kiválasztotta őket, és jobban teszed, ha egy ujjal sem nyúlsz hozzájuk. Sok embert dühítettek az zsidók bizonyos cselekedetei, és sokan keserűséget táplálnak szívükben a zsidókkal szemben. Mégse bántsd őket, mert akkor Isten szeme fényét bántod.

„*Majd én fölemelem a kezemet ellenük, és saját szolgálók zsákmányává lesznek! Akkor megtudjátok, hogy a Seregek Ura küldött engem*” (13. vers). Majd Izraelhez fordul: „*Ujjongj, örülj, Sion leánya, mert jövök már, és itt fogok lakni – így szól az Úr*”

Ez Jézus Krisztus második eljövételének dicsú próféciája. Arra bátorít itt bennünket az Ige, hogy ujjongjunk és énekeljünk, mert eljön az Úr és köztünk fog lakni.

„A többi nép is csatlakozik majd az Úrhoz azon a napon, és az ő népévé lesznek, ő pedig köztetek fog lakni. Akkor megtudjátok, hogy a Seregek Ura küldött engem hozzátok. Az Úr birtokba veszi Júdát mint tulajdonát a szent földön, és továbbra is Jeruzsálem lesz a választottja. Csendben legyen mindenki az Úr előtt, mert elindult szent lakóhelyéről!” (15-17. vers).

Az Ige szerint tehát Jézus újra eljön, és a földön lakik majd ezer éven át. Ebben az időszakban uralkodni fog a föld felett, Jeruzsálemben állítja fel a trónját, és az Úr birtokba veszi Júdát, mint tulajdonát. Majd pedig arról is olvasunk, hogy a föld királyai évente ellátogatnak hozzá, ajándékokat visznek neki, és a föld lakói imádják majd őt, a föld urát. A királyság dicsőséges korában mi is ott leszünk – ott élünk és uralkodunk Krisztussal ezer évig.

A Jelenések könyvében azt olvashatjuk, hogy ő királlyá és papsággá tett bennünket a mi Istenünknek. Amikor pedig a Jelenések könyvének 5. fejezetében egy emberként dicsérjük Krisztust egy dalban, mert egyedül Ő bizonyult méltónak, hogy a könyvet átvegye, az is elhangzik, hogy uralkodni fogunk vele a földön.

És erről szól maj a királyság! Évente ellátogatunk majd Jeruzsálembé! Összegyűlnek majd a föld királyai – milyen dicsőséges lesz az! Az Úr uralkodik a föld felett és az igazság betéríti majd a földet, ahogy a tengert víz borítja.

Tudod, ha elsiklasz efölött, az életed rendeltetése fölött siklasz el. Hiszen ezért élünk! Te is azért vagy ezen a világon, hogy megismerd Jézus Krisztust mint uradat és királyodat, hogy megtanuld őt szeretni, érte élni, őt szolgálni itt a földön, hogy azután szerethesd, érte élhess és őt szolgálhasd örökké. Ezért vagy itt. Ha elszalasztod az Úr megismerését, akkor elszalasztottad életed célját, és hiábavaló lesz az életed. Üres lesz és értéktelen.

Pedig milyen sok ember pazarolja életét a jelen élvezetéért és a ma dicsőségéért, egyáltalán nem számolva az örökkévalósággal!

Ötödik látomás: *„Azután megmutatta nekem Jósua főpapot.”*

Jósua az a főpap volt, aki Zerubbábel pappal együtt a templom újjáépítéséért felelt.

„Azután megmutatta nekem Jósua főpapot, aki az Úr angyala előtt állt, meg a Sátánt, aki jobb keze felől állt, és vádolta őt” (1. vers).

A Sátán megpróbál téged eltántorítani mindentől, amit az Úrért szeretnél tenni, vagy amire maga az Úr hív el.

„Az Úr angyala pedig ezt mondta a Sátánnak: Dorgáljon meg téged az Úr, aki Jeruzsálemet kiválasztotta! Hát nem tűzből kiragadott üszkös fadarab ez?” (2. vers).

Úgy vélem, az Igében egy minta rajzolódik ki előttünk, ami a Sátánnal való bánásmódunkat illeti – a Sátánnal nem nekünk kell közvetlenül elbánnunk.

Hallottam már, hogy az emberek fennhangon kiáltják: „Megfeddek, Sátán!” – és amikor ilyet hallok, összerezzenek, mert szinte biztos vagyok benne, hogy ilyenkor a Sátán azt válaszolja: „Pálról tudok, Jézust is ismerem, de te ki vagy?”.

Júdás levelében arról olvashatunk, hogy Mihály arkangyal vitába keveredett a Sátánnal és küzdött vele Mózes testéért. A Sátán valószínűleg meg akarta gyalázní Mózes testét, Mihály azonban útjába állt, és ott vitakoztak és küzdöttek egymással. Érdekesnek tartom, hogy Mihály arkangyal ebben a küzdelemben nem kezdett el kígyót-békát kiabálni a Sátánra, hanem csak annyit mondott: „Dorgáljon meg téged az Úr!”. Mihály arkangyal nem azt mondta: „Megdorgállak téged!”. Azt mondta: „Dorgáljon meg téged az Úr!”.

Most pedig Jósua áll az Úr angyala előtt, a Sátán vádolni kezdi őt, az Úr angyala pedig ezt mondja a Sátánnak: „Dorgáljon meg téged az Úr, Sátán!”. Úgy gondolom, hogy nekünk is ezt a mintát kell követnünk, amikor megfeddjük a Sátánt. Ahelyett, hogy azt mondjuk, „Megdorgállak, Sátán!”, vagy „Jézus nevében megdorgállak!”, azt hiszem, jobban tennénk, ha annyit mondanánk csupán: „Az Úr dorgáljon meg téged, Sátán, Jézus nevében!”. Mindig szeretem az Urat köztem és a Sátán között tartani. Ilyenkor sokkal nagyobb biztonságban érzem magam.

„Az Úr angyala pedig ezt mondta a Sátánnak: *Dorgáljon meg téged az Úr, aki Jeruzsálemet kiválasztotta! Hát nem tűzből kiragadott üszkös fadarab ez?*”. A Biblia ezt a kifejezést a lelkek megnyerésére használja az Újszövetségben – olyan a lelkek megnyerése, mintha üszkös fadarabokat ragadnánk ki a tűzből. Az ember már fél lábbal a pokolban van, de amikor eljuttatjuk hozzá Jézus Krisztus dicsőséges evangéliumát, ő pedig elfogadja azt, olyan lesz, mint az üszkös fadarab, amit a tűzből kirántottak.

„*Jósua ugyanis piszkos ruhába öltözve állt az angyal előtt*” (4. vers). A Bibliában a ruha az ember igazságát jelképezi – a piszkos ruha az ember öngazultságát, vagy azt az igazságot, amit önkényesen teremtett jó cselekedeteivel.

A Filippi 2-ben Pál is ír a törvény alatti próbálkozásairól. Miután kifejti, mennyire megpróbált megfelelni a törvénynek, így folytatja: *„Sőt most is kárnak ítélek mindent Jézus Krisztus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őérte kárba veszni hagytam, és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem. Hogy kitűnjék rólam általa: nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által van igazságom Istentől a hit alapján*” (Fil. 3:8-9).

Ott van tehát Jósua, aki piszkos ruhában áll az Úr előtt. Ézsaiás azt írja, hogy olyan a mi igazságunk az Úr szemében, mint a szennyes ruha. Mekkora ostobaság a részünkről, amikor megpróbáljuk a saját igazságunkat magunkra öltve odaállni Isten elé! „Hát, itt volnék, Uram, hadd meséljem el neked, mennyi mindent tettem érted ezen a héten, hadd büszkélkedjek egy kicsit!”. Ott tetszelgek Isten előtt, megpróbálom saját igazságomat villogtatni előtte, az ő szemében pedig olyan az én igazságom, mint a szennyes ruha!

A Jelenések könyvében János látja a szenteket, akik fehér, tiszta ruhát viselnek. A fehér ruha a szentek igazsága.

De mi is valójában a szentek igazsága? Az, amit Isten neked tulajdonított, mert hiszel az Ő fiában, Jézus Krisztusban. Ha pedig lehetőségem van arra, hogy Jézus Krisztus igazságát öltsem magamra, nagy örülség lenne részemről saját igazságomba és saját jóságomba öltözve menni Isten elé. Ostobaság lenne!

„Azután ezt mondta az angyal az előtte állóknak: Vegyétek le róla a piszkos ruhát! Neki pedig ezt mondta: Nézd! Elvettem a bűnödöt, és díszes ruhába öltöztetlek téged” (4. vers).

Milyen dicsőséges nap volt az, amikor Isten ezt velem is megtette! Ott álltam piszkos ruhában Isten előtt, ő pedig megparancsolta, hogy vegyék le rólam a piszkos ruhát, és adjanak rám hófehéret! Jézus Krisztus megigazított engem, amikor hitemet belé vettem. Hadd mondjam el, hogy az volt keresztény életem egyik legdicsőségesebb élménye. A Rómaiakhoz írt levél hozta azt el az életembe.

„Majd így szólt: Tegyetek a fejére tiszta süveget! Akkor tiszta süveget tettek a fejére, és tiszta ruhába öltöztették, miközben az Úr angyala ott állt. És így figyelmeztette az Úr angyala Jósuát: Ezt mondja a seregek Ura: Ha az én utamon jársz, és ha teljesíted, amit rád bízom, akkor ítélezhetsz házamban, és felügyelhetsz udvaraimra, sőt megengedem neked, hogy az itt állók között járhatsz” (5-7. vers).

Járhatsz az én utamon, végezd az én munkámat, és akkor házamban lakhatsz és ítélezhetsz.

Így érkezünk el a hatodik látomáshoz: *„Hallgass ide, Jósua főpap, társaiddal együtt, akik előtted ülnek! Azt a csodát jelzik ezek a férfiak, hogy én elhozom szolgálómat, a Sarjadékat!” (8. vers).*

Ez a prófécia Jézus Krisztusról szól. Jeremiás és Ézsaiás könyvében Jézust az Ige vesszőszálként emlegeti, ami Isai törzsökéről hajt majd ki.

„Mert itt van egy kő, amelyet Jósua elé tettem. Ezen az egy kövön hét szem van, én magam véstem bele a mintákat – így szól a Seregek Ura. Egy napon eltörlöm ennek az országnak a bűnét. Így szól a Seregek Ura: Azon a napon meghívja majd egyik ember a másikat a szőlőjébe és a fügefája alá” (9-10. vers).

A királyság dicsőséges korában, amikor Jézus újra eljön, egy nap alatt elmossa a bűnt, az Úr fog uralkodni, és az emberek békében élhetnek - kardjaikból kapákat kovácsolnak, lándzsáikból metszőkéseket.

„A velem beszélő angyal újra fölébresztett engem, ahogyan álmából szokták fölébreszteni az embert, és ezt kérdezte tőlem: Mit láatsz? Én így feleltem: Egy színarany lámpatartót látok, tetején egy tál, hét mécses van rajta, és a tetején levő mécseseknek hét-hét csücske van. Két olajfa áll mellette, az egyik a táltól jobbra, a másik balra. Megkérdeztem a velem beszélő angyaltól: Mit jelentenek ezek, uram? A velem beszélő angyal így válaszolt nekem: nem tudod, mit jelentenek? Azt mondtam: Nem, uram! Erre ő így szólt hozzám: Az Úr igéje ezt mondja Zerubbábelnek: Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel! – mondja a Seregek Ura. Ki vagy te, nagy hegy? Síksággá válsz Zerubbábel előtt! Ő teszi föl a zárókövet, miközben ezt kiáltják: Áldás, áldás szálljon rá!” (1-7. vers).

A pap egyik feladata az volt, hogy minden nap olajjal töltsse fel az arany lámpatartót, a menórát, a Szentsátorban. Isten ugyanis megparancsolta, hogy soha ne aludjon ki a fény a sátorban. Az arany lámpatartó a Szentsátorban azt jelképezte, hogy Izráel a világ világossága, és Isten rajtuk keresztül szeretné kiárasztani a fényét a világra.

Ahogy Jézus is megmondta az egyháznak: *„Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város. A lámpást sem azért gyújtják meg, hogy a véka alá, hanem hogy a lámpatartóra tegyék, és akkor világít mindenkinek a házában. Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat” (Máté 5:14-16).*

Isten kezdettől fogva úgy tervezte, hogy az ő népe lesz a fény ebben a sötét világban. Ezért parancsolta meg Isten, hogy soha ne engedjék kialudni a fényt a Szentsátorban. A papnak ezért minden nap fel kellett tölteni olajjal a lámpát. És mint minden feladat, amit naponta el kell végeznünk, ez is monotonná válhat egy idő után. Gondoljunk csak a mosogatásra, vagy a pelenkacserére! Egy idő után unalmassá válik, így az ember megpróbál valami újat kitalálni, hogy az egyhangúságot megtörje.

Zerubbábelnek is támadt egy pompás ötlete: ha fog néhány csövet és az olajfához erősíti azokat, akkor a csöveken keresztül folyamatos olajellátást biztosíthat a lámpatartóknak! Amikor Zakariás előtt megjelent az aranycsöveken át folyó olaj képe, amely a tálba ömlött, megkérdezte, hogy mit jelent. „Hát nem tudod, mit jelent?” – kérdezte erre az angyal.

„Az Úr igéje ezt mondja Zerubbábelnek: Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel! – mondja a Seregek Ura”.

Az allegóriákban, példázatokban és látomásokban az olaj mindig a Szentlelket jelképezi. Ezért mondja az Úr, hogy „az én lelkemmel!”.

A Lélek kimeríthetetlen forrás. Isten pedig a papokat bízta meg azzal a feladattal, hogy a lámpát újra meg újra megtöltsék olajjal, az Úr munkáját azonban nem hatalommal és erőszakkal kell megvalósítani – Isten munkája csak az Ő Lelkével végezhető! Ezért is kiemelkedően fontos, hogy várjuk meg a Lélek vezetését, amikor bármiféle munkába fogunk az Úrért.

A Jézus Krisztusért végzett sikeres munka titka felismerni, hogy merre tart a Szentlélek, és Őt már csak követni kell. Mert nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel!

Lehet, hogy a világ haderőt toboroz, de mi ne így munkálkodjunk. A hatalom kifejezés az eredetiben erőlködést is jelent. Túl sok ember próbálja erőltetni Isten munkáját, túl sokan próbálják az evangéliumot ráerőltetni barátaikra. Túl sokan próbálják erőltetni a dolgokat.

Az emberek sokszor megkérdezik tőlem, honnan tudhatja valaki, hogy az Úr vezeti, és hogy mire hívja. Én pedig sokszor azt válaszolom, hogy Isten gyakran az előttünk nyíló ajtókon keresztül vezet, így ha Isten megnyit egy ajtót, sétálj át rajta, ha viszont becsukja az ajtót, ne próbáld azt erőszakkal betörni!

Ebben szoktunk hibázni. Azt gondoljuk, ó, Isten azt szeretné, ha ezt meg ezt csinálnánk, és akkor hirtelen becsukódik az ajtó, mi pedig azt mondjuk, rendben, akkor be kell törnünk, és erőlködünk. Bizony, mennyi energiát és pénzt bele tudunk ölni abba, hogy kieroszakoljunk valamit!

Néhány évvel ezelőtt egy texasi baptista lelkipásztorral beszélgettem, aki azt mondta nekem: „Tudod, a szolgálatomban eljött az a pillanat, amikor annyira belefáradtam az egyes dolgok kieroszakolásába, hogy elhatároztam, nem fogunk mesterségesen

egyetlen programot sem tovább támogatni a gyülekezetben. Ha önmagától nem működött, akkor itt az ideje, hogy szépen meghaljon”. Majd hozzátette: „Meglepődnél, ha tudnád, mennyi minden meghalt azóta errefelé!”. Ez a pásztor azt mondta, nem fog tovább erőlködni, hanem megengedi, hogy a Szentlélek munkálkodjon, és Ő irányítsa a gyülekezetet. Azt is megengedte hát, hogy bizonyos szolgálatok kihaljanak a gyülekezetből. Még a vasárnapi iskolájuk is abbamaradt! „Na, erre mit mondasz?” – kérdeztem. „Ez így van jól.” Azt hiszem, igaza lehet.

Szerintem szörnyű hibát követ el az a gyülekezet, amely erőltetni próbál szolgálatokat, vagy nagy tömegeket igyekszik mozgósítani, hogy menjen az Úr munkájának szekerére. *„Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel! – mondja a Seregek Ura.”*

Amikor egy utcányira innen megépítettük az első kis templomunkat, nagyon jól mentek a dolgok. Három istentiszteletet tartottunk egymás után, megnagyobbítottuk a gyülekezeti termet, 500 széket állítottunk fel az udvaron. De amikor ezek után még mindig tömve voltak az alkalmak, komoly kérdés vetődött fel: közeledett a tél, mit tegyünk? Akkor az egyik férfi a gyülekezetből azt mondta, hogy tagja egy befektetőtanácsnak, amely évekkel ezelőtt megvásárolt egy 4 hektáros területet, de épp most veszítették el, mert elfogyott a pénzük. Már évek óta próbáltak a földterületből pénzt kovácsolni, de nem jártak sikerrel. „Szerintem Isten a gyülekezetnek tartogatja ezt a területet” – mondta nekem a férfi.

Majd így folytatta: „Könnyebben megbarátkoznék a veszteségemmel, ha a gyülekezet kapná meg!”. Majd elmesélte nekem, hogy képtelenek tovább vállalni a terület fenntartásának költségeit. A földet négy évvel korábban 456 ezer dollárért vették, én meg persze azonnal arra gondoltam, hogy nekünk nincs ennyi pénzünk! 4 hektárt semmiképp sem engedhetünk meg magunknak! De aztán elkezdtem gondolkodni, és eszembe jutott, hogy ha mondjuk 2 hektárt eladnánk belőle, és egyébként jó áron sikerülne megvásárolni a területet, akkor vissza is szerezhethetnénk a pénzünk nagy részét! Szóval arra gondoltam, megvásárolhatnánk a földet 456 ezer dollárért, majd a felét eladhatnánk, hiszen 2 hektár is bőven elég lenne nekünk! Többre soha nem lesz szüksége a gyülekezetnek! Láthatjátok, milyen hatalmas volt a hitem... Közben azért mindig eszembe jutott, hogy távolról sincs ennyi pénzünk!

Akkor megint odajött hozzám egy férfi a gyülekezetből, és azt mondta, ő úgy hallotta, az a hölgy, aki a terület tulajdonosa, hajlandó lenne a földet 300 ezer dollár készpénzért áruba bocsátani. Az asszony ugyanis abból a pénzből élt, amit a befektetők fizettek neki évente a terület használatáért, most azonban a befektetői csoport tönkrement, nem tudnak fizetni, így az asszony is egyre nehezebb anyagi helyzetben van. Az adóbefizetés ideje is közeleg, neki pedig nincs rá pénze. Szerinte 300 ezer dollárt készpénzben szívesen elfogadna, csak hogy végre megszabaduljon ettől a fölterülettől. Már a hetvenes éveinek végén jár, és 300 ezer dollárból kényelmesen éldegélhet élete végéig. Erre én azt válaszoltam, hogy az idős hölgy ugyan biztosan nem elégszik meg 300 ezer dollárral készpénzben! A férfi így felelt: „Megengednéd, hogy a gyülekezet nevében felajánljak neki 300 ezer dollárt?”. „Persze, miért is ne!” – válaszoltam. „Őrült egy fickó!” – gondoltam.

Erre másnap izgatottan hív telefonon, hogy a hölgy elfogadta az ajánlatunkat! Én meg azt gondoltam, nagyszerű, most aztán mihez kezdünk? Honnan kerítünk 300 ezer dollárt? A férfi ekkor így szólt: „Van valamim, amit szerintem el fog fogadni. Bizalmi meghatalmazás néhány lakásra, összességében 90 ezer dollárt értékben. Szívesen kölcsönzöm ezt az összeget a gyülekezetnek egy évre kamatmentesen. A gyülekezetnek is volt 60 ezer dollár a számláján. Arra is bátorított, hogy menjünk el a bankba, és mivel jó befektetésre készülünk, valamennyi kölcsönt biztosan felvehetünk a banktól is.

El is mentünk a bankba, és azt mondták, felvehetünk 150 ezer dollár kölcsönt két évre, 11 százalékos kamattal, úgyhogy megvettük a földterületet! A vásárlás azért komoly felelősséggel járt, mert úgy képzeljétek, hogy ez nem volt más, mint egy hatalmas földterület, mi pedig tudtuk, hogy kell parkolót építenünk, és utat meg járdát, meg épületeket, és sokminden mást. Egyszóval az egész meglehetősen komoly kiadásokat jelentett.

Az akkori gyülekezetünkből hazafelé tartva, mindig az újonnan vásárolt földterület határán álltam meg a piros lámpánál. Csak néztem azt a teljesen kopár 4 hektárnyi területet, és éreztem, hogy egyre hevesebben dobog a szívem. „Te jó ég, mit csinálok én itt? Ilyen hatalmas felelősséget varrok a gyülekezet nyakába! És a föld megvásárlása csak az első lépés! Mibe rángattad itt bele magad és az embereket!”

És akkor elkezdtem azon morfondírozni, hogyan tudnánk meg nem történné tenni az egészet. „Mit csinállok, te jó ég, mit csinállok?”. És szinte pánikba estem, amikor arra gondoltam, mennyi pénzre lesz szükség az egészhez. Ott ültem az autóban, izzadt a tenyerem, és alig vártam, hogy végre zöldre váltsa a lámpa, mert nem bírtam tovább. Nagyon megviselt a dolog.

És akkor szólt hozzám az Úr: „Chuck, kié ez a gyülekezet?”. „A tiéd, Uram.”. „Akkor miért aggódsz? Ha enyém ez a gyülekezet, nem a te dolgod, még ha csődbe megy is. Mit számít az neked?”. Erre azt válaszoltam: „Igazad van, Uram. Talán ez tényleg nem az én dolgom. Te támasztottad ezt a problémát, úgyhogy kérlek te is oldd meg!” Így mire kiértem az autópályára, dicsőséges győzelmet arattam félelmeim felett, és csak dicsértem az Urat az ő gyülekezetéért.

Aztán másnap megint arra jártam és leparkoltam a terület szélén. Közelgett az első banki törlesztőrészlet befizetésének ideje. 1100 dollárt kellett fizetnünk havonta, ami nem volt egy rossz összeg, bírta is a költségvetésünk, én mégis azt mondtam: „Uram, szóval ez a te gyülekezeted? Szerinted bölcs dolog erre költeni a pénzedet? Hiszen kamatostul kell visszafizetnünk a pénzt, így egy része egyenesen a bank zsebébe vándorol, és soha többé nem látod viszont! Szerinted ez bölcs módja a pénzköltésnek, Uram? Ha úgylis a te gyülekezeted, miért nem fizeted ki egyben a 150 ezer dollárt? Hiszen képes vagy rá!”.

Amikor hazaértem, feleségem szólt, hogy Ed Riddle hívott, és kéri, hogy hívjam vissza. Ő volt az, aki legelőször felhívta a figyelmem a földterületre. Ő az, aki a többi befektetővel együtt belebukott a vásárlásba. Azonnal visszahívtam Edet, ő pedig közölte velem, hogy a Shell olajvállalat felhívta, mert azt hitték, hogy még a befektetők kezében van a terület, és szeretnék az egyik csücskét megvásárolni 150 ezer dollárért! Mit szólnánk hozzá? Hadd mondjam el, hogy mind a mai napig áll ott egy benzinkút!

Ezek után többé nem aggódtam. Övé ez a gyülekezet, és Isten mindenkinél csodálatosabban gondoskodik is róla. Az én dolgomat pedig nagyon megkönnyíti, mert kényelmesen hátradőlhetek a székemben, és figyelhetem, ahogy az Úr növeli a gyülekezetét. Az egész ugyanis nem az én jól szervezett próbálkozásaimon múlik, és

nem azon, hogy mennyire erőlködöm, mert minden a Szentlélek dicsőséges erejével történik. Az én lelkemmel – mondja a Seregek Ura.

„Ki vagy te, nagy hegy? Síksággá válsz Zerubbábel előtt! Ő teszi föl a zárókövet, miközben ezt kiáltják: Áldás, áldás szálljon rá!” (7. vers).

Dicsőséges, ahogy az Úr síksággá tudja változtatni a hegyeket!

Érdekes, hogy legtöbbször olyan dolog miatt aggódunk, ami még a jövő zenéje. Igen, mára van elég, de nem tudom, mihez kezdek a jövő héten! Isten eddig még mindig gondoskodott rólam, de én nem is a ma miatt aggódom, hanem a jövő hét és a jövő hónap miatt!

Érdekes, hogy gyakran volt valami a jövőben, ami miatt annyit aggódtunk, de mikorra odaértünk, azt tapasztaltuk, hogy Isten már eltávolította utunkból a hegyet, és most már szabad az út! Milyen dicsőséges az, amikor Isten Lelke munkálkodik az életünkben!

Zerubbábelt is bátorítja az Úr. Zerubbábel elkeseredett, sőt feladta a templom újjáépítésének tervét. Szépen megszervezték a munkásokat, voltak, akik a romok eltakarításáért voltak felelősek, mások a kőtömböket cipelték – az egészet megszervezték, és folyamatosan kényszerítették és noszogatták az embereket. Mégsem történt előrelépés, és az egész nagy falatnak bizonyult. És akkor megjelenik az Úr és azt mondja, nem a ti szervezőmunkátok eredményeként, nem is úgy, hogy kényszerítitek az embereket, hanem az én Lelkem által értek el majd el eredményt!

Útban Jézus sírjához az asszonyok azon aggódtak, hogy vajon ki gördíti majd el a követ a sir bejáratáról? De amikor odaértek, mit találtak? Valaki már elgördítette a követ.

Sokszor mi is már előre aggódunk – jaj, mi lesz, ha odajutunk? És azt találjuk, hogy amikor arra a helyre érkezünk, az Úr már ott járt előttünk, és mindenről gondoskodott. A hegyek síksággá változnak az Úr előtt.

„Azután így szólt hozzám az Úr igéje: Zerubbábel keze rakta le ennek a templomnak az alapját, és az ő keze fogja bevégezni” (8-9. vers). Zerubbábel feladta, abbahagyta a munkálatokat, de az Úr azt mondja, ő kezdte el, és ő is fogja befejezni.

„Akkor megtudjátok, hogy a Seregek Ura küldött engem hozzátok. Mert akik gúnyolódtak a kicsiny kezdet napján, azok is örülni fognak, ha meglátják Zerubbábel kezében a zárókövet” (10. vers).

Többek között ez keserítette el az embereket: voltak, akik fájlalták, hogy az új templom nyomába sem ért az előzőnek. Emlékeikben még elevenen élt Salamon dicsőséges temploma, és szüntelenül panaszkodtak, mert az új templomot szegényesnek találták. A fiatalok ugyan izgatottan tették a dolgukat, az idősek azonban folyton-folyvást panaszkodtak. Micsoda jelenet lehetett!

A sírok és panaszkodók azonban elbátortalanították azokat, akik a templom építésén fáradoztak. „Ó, milyen picike! De hát ez egy nagy semmi!”.

Sokszor mi is előre akarunk szaladni abban a munkában, amit Isten az életünkben végez. Isten nagyon pontos tempóban hozza el a szellemi növekedést az életünkbe, mégis sokszor nem vagyunk elégedettek az Isten tempójával, és szeretnénk siettetni a dolgokat. Így sokszor megvetjük a kicsiny kezdet napját az életünkben.

Amikor valaki odajön hozzám és azt mondja, hogy nagyon szeretné szolgálni az Urat, mégpedig nálunk, a Golgotában, én általában azt válaszolom: „Ez csodálatos! Menj és beszélj Mike-kal, a vasárnapi iskola vezetőjével, mert szükségünk van vasárnapi iskolás tanítókra. Ez kiváló szolgálati lehetőség a számodra!”. Erre ő: „De hát én nem igazán erre gondoltam! Azt hittem, hogy Romain segédlelkipásztor esetleg nyugdíjba vonul és a helyébe léphetek, vagy esetleg ön lemond és én lehetek a gyülekezet pásztor!”.

Az ilyen ember megveti a kis dolgok időszakát az életében, és azonnal nagy dolgokat akar véghezvinni Istenért. Sok ember van, aki csak ül a babérjain, és nem hajlandó a kis dolgokat elvégezni. Arra vár, hogy majd egyszer kinyílik a nagy ajtó. Arra vár, hogy egyszercsak felhívja Billy Graham és közli vele, hogy nyugdíjba vonul

és szeretné, ha ő venné át a szolgálatát, és hatalmas tömegek előtt prédikálna. Szuper! Na erre vártam!

Igen, de tudod, erre nem vagy kész! Isten először kis dolgokat biz ránk. Én is úgy kezdtem, hogy a vasárnapi iskolában tanítottam. Aztán előléptem ifjúsági lelkipásztorrá. Kis dolgokkal kezdődött minden.

Túl sok ember azonban megveti a kis dolgokat, ha viszont nem vagyunk hűségesek a kis dolgokban, Isten soha nem lesz képes felnevelni bennünket nagyobb dolgokra!

Ne vedd meg a kis dolgok időszakát az életedben! Bármire is hívott el téged Isten, tedd azt, és végezd Isten dicsőségére. És ha a kis dolgokban hűséges leszel, Isten nagyobb dolgokat biz majd rád.

Már abban az időben is akadtak olyanok, akik megvetették a kicsiny kezdet napját, és ez ma sincs másként. Ez mindig nagyon szomorú, mert az ember behatárolt marad, soha nem növekszik, nem fejlődik, amíg nem hajlandó felkelni és megelégedni a legkisebb dologgal, amire Isten elhívta, és abban hűségesen járni.

„Mert akik gúnyolódnak a kicsiny kezdet napján, azok is örülni fognak, ha meglátják Zerubbábel kezében a zárókövet. Az a hét mécses pedig az Úr szemeit jelenti, amelyek áttekintik az egész földet” (10. vers). A hét szem hét lélek, akik Isten trónja előtt állnak a Jelenések 5-ben.

„Ekkor megszólaltam, és megkérdeztem tőle: Mit jelent ez a két olajfa a lámpatartó jobb és bal oldalán? Másodszor is megszólaltam, és megkérdeztem: Mit jelent az olajfáknak az a két ága, amelyekből két aranycsövön át folyik le az aranyszínű olaj? Azt mondta nekem: Nem tudod, mik ezek? Azt mondtam: Nem, uram! Ekkor így felelt: Ezek ketten a felkentek, akik az egész föld Urának a szolgálatára állnak” (11-14. vers).

A két felkent a két tanú a Jelenések könyvének 11. fejezetéből.

Arról már korábban is esett szó, hogy Malakiás elmondja nekünk, hogy Illés lesz a két tanú közül az egyik. Az is lehetséges, hogy Zerubbábel lesz a másik a Haggeus könyvében található próféciaik alapján:

„Így szól a Seregek Ura: Azon a napon a kezembe veszek téged, Zerubbábel, Sealtiél fia, én szolgám – így szól az Úr -, és olyanná teszek, mint egy pecsétgyűrű, mert téged választottalak ki! – így szól a seregek Ura.” (Haggeus 2:23). Az utolsó időkről beszél itt és a világ birodalmainak megdöntéséről.

„Ismét föltekintettem, és egy repülő irattekercset láttam” – furcsa látvány lehetett! „Mégkérdezte tőlem: Mit láatsz? Én így feleltem: Egy repülő irattekercset látok, amely húsz könyök hosszú és tíz könyök széles. Akkor ezt mondta nekem: Ez az az átok, amely eljut az ország egész területére. Mert ennek következtében fog megbűnhődni minden tolvaj, és ennek következtében fog megbűnhődni minden esküdöző” (1-3. vers).

Ítéletet kapcsolhatunk össze ezzel a repülő irattekercssel. Ennél többet én sem tudok, mert az Ige nem árul el nekünk többet. Így jutunk el a tíz látomás közül a kilencedikhez:

„Azután előlépett a velem beszélő angyal, és ezt mondta: Tekints fel, és nézd, mi közeledik itt! Én azt kérdeztem: Mi ez? Ő így felelt: Egy véka közeledik itt. És így folytatta: Ebben van az egész ország bűne. Egyszer csak egy ólomfedő emelkedett föl, és egy asszony ült a vékában. Az angyal ezt mondta: Ez a gonoszság!” (4-8. vers). Itt megint a haszonleső kereskedelemről van szó, és azt látjuk, hogy ez Isten szemében gonoszság.

„Majd visszalökte az asszonyt a vékába, az ólomfödelet pedig rádobta a véka szájára. Majd föltekintettem, és láttam, hogy két asszony közeledik a szelek szárnyán. Olyan szárnyaik voltak, mint a gólyáknak, és fölemelték a vékát az ég és a föld közé. Ekkor azt kérdeztem a velem beszélő angyaltól: Hova viszik ezek a vékát? Ő így válaszolt: Sineár földjére” – vagyis Babilonba – „ott építenek házat neki, és ha elkészült, odateszik egy emelvényre” (9-11. vers).

Isten tehát felemeli hangját a babiloni központú kereskedelmi rendszerrel szemben, de szól a modern idők kereskedelmi rendszerének pusztulásáról is a Jelenések 18-ban.

Nemsokára véget ér a látomások szakasza Zakariás könyvében, és meglátjátok, hogy attól kezdve könnyebben érthető a szöveg.

Bizony, nekem sem volt egyszerű dolgom ezekkel a látomásokkal, mert egyik-másik igencsak furcsa, és magyarázatra szorul. Nagyon hálás vagyok, hogy az Úr megadta nekünk a látomások magyarázatát, máskülönben nem tudnám őket értelmezni!

Az Úr áldjon meg benneteket és őrizzen meg a mi Urunk Jézus Krisztus szeretetében! Tapasztaljatok meg minden nap még többet az ő szeretetéből, még többet abból, ahogy Lelke munkálkodik az életetekben, miközben átadjátok életetek irányítását Istennek.

Ismerjétek meg a Szentlélek erejét, és tegyen Isten képessé benneteket arra, hogy az ő munkáját végezzétek! Legyen áldott az életetek, ahogy az Urat szolgáljátok ezen a héten abban a formában, ahogy arra nektek lehetőséget biztosít.

Lehet, hogy kicsi dolgoknak tűnnek csupán, de legyetek hűségesek a kis dolgokban is, és ne vessétek meg a kicsiny kezdet napját! Mert ha a kis dolgokban hűségesek maradtok, Isten nagyobb felelősséggel is felruház majd benneteket.

De ne erőltessétek! Csak kövessétek a Lélek vezetését, és legyen csodálatos hetetek!

Jézus nevében, ámen.

ZAKARIÁS KÖNYVE

6-10. FEJEZET

Ahogy korábban említettük, az Úr tíz látomást adott Zakariásnak, a látomások pedig magyarázatra szorulnak. Ha viszont az Úr nem adja meg nekünk a látomások magyarázatát, ostobaság lenne részünkről spekulációkba bocsátkozni, hiszen ha mindenki előállna is saját megoldásával, a látomás igazi jelentése valószínűleg akkor is rejtve maradna előttünk.

Pedig sokan csak találgatnak a Biblia magyarázatában! Lépten-nyomon azt halljuk, hogy olyan sok magyarázat létezik egy-egy ígérésre.

Igen, ez igaz. Ez a szomorú igazság. Szerintem azonban Isten nem arra vágyik, hogy mi megmagyarázzuk a Bibliát. Véleményem szerint egy ígérésnek az a helyes jelentése, ami a szövegből logikusan következik. Amikor pedig Isten szimbólumokat használ, és más ígérésekből is látjuk, hogy ott szimbolikus nyelvezetről van szó, akkor valóban szimbólumnak tekinthetünk bizonyos dolgokat, a szimbólumok pedig magyarázatra szorulnak. Nagyon fontos azonban, hogy legyen egy szilárd alap, amiből a szimbólumok magyarázatánál kiindulhatunk.

Korábban már szó esett bizonyos állandókról az Igében, amelyeket a Biblia következetesen használ és ugyanazzal a jelentéssel ruház fel. A réz (érc) például következetesen Isten ítéletének jelképe. Az arany a mennyre utal, az ezüst pedig a megváltás szimbóluma. Ezekhez a jelképekhez az Ige következetesen ugyanazt a jelentést rendeli.

Ugyanez mondható el bizonyos színekről is. A kék a mennyet, a bordó a királyt, a vörös az áldozatot, a fehér pedig a tisztaságot jelképezi. Abban az esetben tehát, amikor a színeket indokolt szimbólumoknak tekinteni a Bibliában, ezeket a jelentéseket hozzájuk rendelhetjük.

A madarak például rosszat jelentenek, a Sátán munkájára utalnak. Gondoljunk csak a magvető példázatára: néhány mag az útfélre hullott, és azonnal megjelentek a madarak és felkapkodták a magokat. A madarak ebben a példázatban az ellenséget jelképezték, aki jön és elrabolja a magot, még mielőtt lehetősége lenne

meggyökerezni. Ha szem előtt tartjuk ezeket az állandókat, akkor helyesen értelmezhetjük az Igében előforduló példázatokat, látomásokat és álmokat, ha azonban saját fejünk után megyünk, és saját kényünk-kedvünk szerint magyarázunk mindent, csak összezavarunk mindent.

Én nem hiszek ebben az önkényes módszerben, és nem is gyakorlom azt, mert mindig eszembe jut, hogy más emberek önkényes megoldása is lehet ugyanolyan jó, mint az enyém, én viszont nem szeretek találgatni, amikor Isten Igéjéről van szó! Sokkal inkább szeretek a tényekhez ragaszkodni, és amikor olyan részhez érek, amit nem teljesen értek, egyszerűen elismerem, hogy nem értem teljesen.

Mindezt azért tartottam fontosnak megosztani veletek, mert elérkeztünk Zakariás tizedik látomásához, amit bizony nem egészen értek. Az Úr sem lát el bennünket egy olyan világos magyarázattal, hogy tökéletesen megérthessük, hogy mire utal, amikor a földet bejáró különféle színű lovakat említi.

„Ismét föltekintettem, és láttam, hogy négy harci kocsi jön ki két hegy közül. Ezek a hegyek érchegyek voltak” (1. vers). Érchegekről van szó, vagyis ítéletről.

„Az első kocsiba vörös lovak voltak fogva, a második kocsiba fekete lovak, a harmadik kocsiba fehér lovak, a negyedik kocsiba pedig erős, tarka lovak” (2. vers). Ezek a lovak nem egyeznek azzal a 4 lóval, amit a Jelenések 6. fejezetében találunk. Ott a felsorolás egy fehér lóval kezdődik, majd őt követi egy vörös, egy fekete és egy fakó. A két ígerész között tehát nem feltételezhetünk kapcsolatot.

„Megszólaltam, és ezt kérdeztem a velem beszélő angyaltól: Mire valók ezek, uram? Az angyal így felelt nekem: Ezek most indulnak a négy égtáj felé, miután ott álltak az egész föld Ura előtt. A fekete lovak észak földjére mennek, utánuk mennek a fehérek, a tarkák pedig dél földjére mennek. Az erősek is előálltak, és indulni akartak, hogy bejárják a földet. Ezt mondta: menjetek, járjátok be a földet! Be is járták a földet. Majd odakiáltott hozzám, és így szólt: Lásd, amelyek észak földjére mentek, megnyugtatták lelkemet észak földjén” (4-8. vers).

Mindössze ennyi magyarázatot kapunk erre a látomásra, ezért nem értem pontosan, hogy mit is jelent ez a látomás. Ilyenkor az embernek két lehetősége van: vagy

belemagyaráz valamit, amit szeretne, vagy azt választja, amit én – felrakja ezt a látomást a polcra, és további információra vár.

Nekem egyébként sokminden nyugszik a polcomon – olyan dolgok, amiket még nem értettem meg teljesen, és várok, hogy több információ birtokába jussak.

A következő részt azonban már sokkal jobban értem, mert itt már nem látomásokról, hanem aktuális történésekről van szó!

„Így szólt hozzám az Úr igéje: Vedd át a fogságban maradtak adományát Heldajtól, Tóbijától és Jedajától, akik Babilóniából jöttek. Menj el még ma Jósijának, Cefanjá fiának a házához, és vedd át az ezüstöt és az aranyat, csináltass koronát, és tedd Jósua főpapnak, Jócádák fiának a fejére. Ezt mondd neki: Így szól a Seregek Ura: Van egy férfi, akinek Sarjadék a neve, mert helyette sarjad, és felépíti az Úr templomát. Ő fogja felépíteni az Úr templomát, és nagy méltóságra emelkedik, trónra lép, és uralkodik. Egy pap is lesz mellette a trónon, és békés egyetértés lesz kettőjük között” (9-13. vers).

Az Úr megparancsolta Zakariásnak, hogy fogja ezeket a dolgokat, és készítsen egy koronát, majd Jósuát, aki Zerubbábelrel együtt az Úr előtt állt, és kenje fel, pontosabban helyezze fejére a koronát.

Ezt követően elhangzik a Sarjadékra vonatkozó prófécia.

Érdekes, hogy a korona Jósua fejére kerül, aki pap volt, vagyis Lévi törzséből származott. Izraelben a királyi törzs Júda volt. Isten megígérte, hogy Dávid leszármazottai közül kerül majd valaki a trónra – a Sarjadék.

Vesszőszál hajt ki Isai törzsökéről – az Ige megjövendöli, hogy ez a vesszőszál Isai törzsökéről, Júda törzséből fog majd uralkodni.

Itt van viszont Jósua, a főpap fia az, akit megkoronáznak, és utána adatik a prófécia a Sarjadékra vonatkozóan. A Jósua név meghatározó, mert ez a görög Jézus név héber változata: a héberben azt jelenti, hogy Yahova, a szabadító.

A név tehát fontos szerepet játszik itt: Jósuát papként koronázták királlyá. Ez egy prófécia Jézus királlyá koronázásáról, aki Júda törzséből származik, és aki nemcsak király, hanem pap is.

A Zsidókhoz írt levél írója rámutat arra, hogy Jézus a mi nagy főpapunk, aki áthatolt az egeken értünk. Nekünk nem zsidóknak nincs is ezzel semmi bajunk. Igen, Jézus az én főpapom!

De ha zsidó volnék, és valaki azt mondaná nekem, Jézus a mi nagy főpapunk, azt mondanám, hogyan lehetne Jézus a mi főpapunk, ha Júda törzséből származik? A papság Lévi törzsének kiváltsága. Hogyan lehetne hát valaki Júda törzséből pap?

A Zsidókhoz írt levél írója felismeri, hogy ez problémát jelentett a zsidóknak. Ezért is jelenti ki, hogy Jézus nem Lévi rendje szerint pap, hanem egy másik papi rend, Melkisédek rendje szerint. Majd azzal folytatja, hogy miután Ábrahám visszatért az öt királlyal vívott győzedelmes csatából, akik túszul ejtették unokaöccsét, Lótót, Melkisédek, Sálem királya elébe ment, hogy üdvözölje. Ábrahám ekkor tizedet adott Melkisédeknek mindabból, amire a csatában szert tett. Az Ige pedig Melkisédek a magasságos Isten papjának nevezi.

Melkisédek származásáról semmit sem tudunk. Mindez azelőtt történt, hogy Izráel népe egyáltalán létezett volna – amikor Ábrahám jövevényként idegen földön élt.

Ki tehát Melkisédek és honnan jött? Az Ige nem árulja el nekünk. Azt azonban elmondja, hogy a magasságos Isten papja volt, aki tizedet kapott Ábrahámtól. Ez pedig arra utal, hogy Melkisédek papsága magasabb rendű, mint a lévíták papsága, mert a lévíták Ábrahámtól származtak, Melkisédek viszont megáldotta Ábrahámot. Az pedig tudvalévő, hogy mindig a nagyobb áldja meg a kisebbet.

A Zsidókhoz írt levél írója tehát azt állítja, hogy Jézus főpap Melkisédek rendje szerint. Ez a papság pedig a lévíták rendje fölött áll.

A papot tehát királlyá koronázzák, és egy napon Jézus valóban betölti majd mindkét szerepet: főpap és király lesz egyben. Tulajdonképpen már ma is betölti ezt a két szerepet. Ez a prófécia azonban arról szól, hogy eljön majd a nap, amikor Jézust királyként elismerik – ez a Sarjadékról szóló prófécia. Ő majd megépíti az Úr templomát.

Ezért van az, hogy napjainkban, a nyolcvanas években, a szigorúan ortodox zsidók ellenzik a jelenlegi izraeli államot. Jeruzsálem ultra-ortodox részén, Mia Shurimban egészen odáig mentek, hogy levelet írtak Jordánia uralkodójának, Hussein királynak, kérve őt, hogy csatolja Mia Shurimot Jordániához, mert nem akarnak az izraeli államhoz tartozni. Meggyőződésük ugyanis, hogy a zsidó államnak nincs létjogosultsága egészen addig, amíg a Messiás el nem jön és meg nem építi a templomukat. Zakariás próféciájára hivatkoznak, és azt mondják, abból tudják majd meg, ki a Messiás, hogy megépíti az Úr templomát.

Ez viszont megteremti a feltételeket annak a próféciának a beteljesedéséhez, amit Jézus Krisztus adott. Miután elutasították Jézust, a következő kijelentést tette: *„Én az Atyám nevében jöttem, mégsem fogadtatok be, ha más a maga nevében jön, azt befogadjátok”* (János 5:43). Más szóval Jézus megjövendöli, hogy uralkodásának kezdetén a zsidók befogadják majd az Antikrisztust.

A Dániel 9-ben arról olvasunk, hogy ez az uralkodó a római birodalomból, vagy a feltámasztott római birodalomból – az Európai Közösségből - jön majd, szövetségre lép Izrael népével, a hétéves időszak alatt azonban megszegi a szövetséget, és felállítja a pusztító utálatosságot. A templom tehát mindenképp hamarosan felépül. Már most létezik Jeruzsálemben egy rendkívül erőteljes mozgalom, amely a templom újjáépítése mellett kötelezte el magát. A nagy nyomorúság idején már bizonyosan állni is fog ez a templom, hiszen Jánosnak mérővesszőt nyomnak a kezébe a Jelenések könyvében, hogy megmérje az Isten templomát, az oltárt és az ott imádkozókat. Ez pedig a nagy nyomorúság idején történik.

Itt találjuk tehát Zakariás könyvében a próféciát a Sarjadékról, aki megépíti majd az Úr templomát.

„Ő fogja felépíteni az Úr templomát, és nagy méltóságra emelkedik, trónra lép, és uralkodik.”

A zsidók tehát olyasvalakire várnak, akinek a segítségével megépül majd a templom. Ha ma beszélsz egy ortodox zsidóval, ő készségesen elmondja neked, hogy hamarosan eljön a messiás, és arról ismerik majd meg, hogy segítségükre lesz a templom felépítésében. Így érthető, miért fogadják majd el az Antikrisztust, amikor előáll pompás tervével, hogy a Templomhegyen fallal válasszák el a Sziklatemplomot

a Templomhegy északi részétől, hogy megépülhessen az új templom. Akkor azonnal messiásként fogadják majd őt!

Három és fél évvel később azonban, amikor már áll a templom, ez az ember visszatér a templomhoz, és felfedi valódi énjét, mégpedig istenkáromlással. Odaáll Isten templomába, istennek nevezi magát és megköveteli, hogy istenként imádják. Véget vet a napi áldozatoknak és imáknak, a templomban felállítja a fenevad bálványképét, aminek hatalma lesz arra, hogy megszólaljon, az embereknek pedig megparancsolják, hogy imádják a fenevadat és az ő bálványképét.

Mivel tehát Zakariás egy Sarjadékról beszél, aki megépíti a templomot, a zsidók várják, hogy hamarosan eljön a messiás, akit majd arról ismernek meg, hogy segítségükre lesz a templomuk megépítésében. Zakariás azonban messzebbre tekint a jövőbe: arra a templomra, amely a királyság korában épül majd, és amelynek leírása Ezékiel könyvében található.

Ezt a templomot maga az Úr építi majd fel, az ő dicsőségét viseli.

„Ő fogja felépíteni az Úr templomát, és nagy méltóságra emelkedik, trónra lép, és uralkodik. Egy pap is lesz mellette a trónon, és békés egyetértés lesz kettőjük között.”

„A korona pedig legyen ott az Úr templomában, hogy emlékeztessen Heldajra, Tóbijára, Jedajára és Cefanjá fiának jóságára” (14. vers).

Más szóval miután Jósua fejére került a korona, azt az utasítást kapják, hogy helyezték el azt az Úr templomába, hogy emlékeztesse az embereket Izrael eljövendő dicsőségére, amikor igazi királyuk eljön és uralkodik. A koronát tehát a templomban kellett elhelyezni, és minden alkalommal, amikor az emberek odalátogattak, látták azt az aranyból és ezüstsől készült koronát, amit Jósua fejére helyeztek, vagy azt is mondhatnánk, hogy Jézus fejére – hiszen a Jósua név görög megfelelője Jézus. Arra emlékeztette ez őket, hogy egy napon Ő ott ül majd a trónon templomában, és uralkodik. Ez volt az ő reménységük.

„Eljönnek a távol lakók is, és építik az Úr templomát” – remélem, én is köztük leszek! De azt is remélem, hogy nem kell kalapácsot használni!

„Akkor megtudjátok, hogy a Seregek Ura küldött engem hozzátok. Így lesz, ha engedelmesen hallgattok Isteneteknek, az Úrnak a szavára” (15. vers). Beköszönt majd az a dicsőséges nap, amikor eljön Jézus és uralkodik, az emberek pedig engedelmeskednek neki.

A babiloni fogság idején az emberek böjti napokat tartottak, hogy megemlékezzenek arról a napról, amikor a babiloni hadsereg lerombolta a jeruzsálemi templomot. Néhányan megkeresték Zakariást, hogy feltegyenek neki egy erre vonatkozó kérdést.

„Így szólt az Úr igéje Zakariáshoz Dárius király uralkodásának negyedik évében, a kilencedik hónapnak, a Kiszlév hónapnak negyedik napján, amikor a bételieliek elküldték Szárecert, Regem-Meleket és embereiket, hogy esedezzenek az Úrhoz, és kérdezzék meg a Seregek Urának házában levő papoktól és prófétáktól: Sírjunk-e az ötödik hónapban, megtartóztatva magunkat, ahogyan évek óta tesszük?” (1-3. vers).

A hetven éves fogság alatt tehát az ötödik hónapban böjtöt rendeltek el, hogy megemlékezzenek a templom lerombolásáról.

„Így szólt az Úr igéje Zakariáshoz” – vagyis Zakariás az Úrhoz fordult ezzel a kérdéssel, az Úr pedig válaszolt neki. „Így szólt hozzám a Seregek Urának igéje: Mondd ezt az ország egész népének és a papoknak: Amikor böjtöltetek és gyászoltatok az elmúlt hetven év alatt, az ötödik és a hetedik hónapban, az én kedvemért tartottatok-e böjtöt? Amikor meg ettetek és ittatok, akkor nem a magatok kedvéért ettetek és ittatok? Hiszen az volt az Úr igéje, amelyet a régebbi próféták által hirdetett, amikor még békében laktak Jeruzsálemben és a körülötte levő városokban, és amikor lakott volt a Délvidék és az alföld is, amit az Úr igéje Zakariásnak mond” (4-8. vers).

Isten tulajdonképpen azt mondja, hogy nem ő volt az, aki ezeket a böjti időszakokat elrendelte. A nép az ítélet miatt sírt és böjtölt, amit Isten kiöntött atyáikra, mert atyáik nem engedelmeskedtek az Úr szavának. Vallási ünnepekké tették ezeket

a napokat, szertartásokat vezettek be, miközben Isten még csak el sem rendelte azokat a napokat! Sőt Isten nem is ismeri el ezeket a napokat.

Mind a mai napig léteznek olyan ortodox zsidók, akik megtartják az említett két napot – az ötödik és a hetedik hónapban. De Isten ma sem tekint rájuk, és azt mondja: „Nézzétek, jobb lett volna, ha egyszerűen csak hallgattok arra, amit Isten prófétái mondtak atyáitoknak ahelyett, hogy böjtöltök. Jobb lett volna, ha egyszerűen csak odafigyeltek arra, amit Isten mondott.

Korábban, az Ézsaiás 58-ban, Isten Ézsaiáson keresztül is szólt a népéhez böjtölésükkel kapcsolatban.

„Kiálts, ne sajnáld a torkod! Harsogjon hangod, mint a kürt! Mondd meg népemnek, hogy mi a bűne, Jákób házának, hogy mi a vétke! Ők minden nap keresnek engem, szeretnék megismerni utaimat, mint egy olyan nép, amelynek tettei igazak, és nem hagyja el Istene törvényét, igaz döntéseket kérnek tőlem, szeretnének Istenhez közel lenni. Miért böjtölünk – mondják -, ha te nem látod meg, miért gyötörjük magunkat, ha te nem akarsz tudni róla?”. És Isten válaszol nekik: „De hiszen ti a böjti napokon is megtaláljátok kedvteléseketek, mert robotosaitokat hajszoljátok. Hiszen pörölve és veszekedve böjtöltök, sőt bűnösen, ököllel verekedve. Nem úgy böjtöltök, ahogyan ma illenék, nem úgy, hogy meghalljam hangotokat a magasságban” – vagyis nem is igazán az Úrnak böjtöltek.

„Ilyen az a böjt, amely nekem tetszik? Ilyen az a nap, melyen az ember a lelkét gyötri? Ha lehajtja fejét, mint a káka, zsákba öltözik, és hamut szór maga alá, azt nevezed böjtnek, és az Úr kedves napjának?”. Mintha Isten azt mondaná: „Hát kértelek én arra, hogy ezt tedd? Ezt nevezed te böjtnek, amely az Úr előtt kedves?”. „Nekem az olyan böjt tetszik, amikor leoldod a bűnösen fölrakott bilincseket, kibontod a járom köteleit, szabadon bocsátod az elnyomottakat, és összetörsz minden jármot!”. Azt mondja Isten, hogy neki az effajta böjt kedves. Csak engedd szabadon a foglyokat! „Oszd meg kenyeredet az éhezővel, vidd be házádba a szegény bujdosókat” – ha tényleg szeretnél böjtölni az Úrért, akkor készíts hatalmas lakomát, hívd oda a szegényeket, és lásd el őket étellel! Isten azt mondja, neki az ilyen böjt kedves. Ezt elfogadja.

„Ha mezítelenl látsz, ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred elől! Akkor eljön világosságod, mint a hajnalhasadás, és hamar beheged a sebed. Igazságod jár előtted, és az Úr dicsősége lesz mögötted. Ha segítségül hívod az Urat, ő válaszol, ha kiáltasz, ezt mondja: Itt vagyok! Ha majd senkire sem raksz jármot, nem mutogatsz ujjal, és nem beszélsz álnokul”.

Az emberek nagyon bele tudnak feledkezni a vallási szertartásokba és böjtnapokba, amiket Isten még csak el sem rendelt! Amikor az emberek megkérdezték, folytassák-e ezeket, Isten azt mondja, nem ő rendelte el ezeket a napokat, és szemében nem ez jelentette az igazi böjtöt.

„Jobb lenne, ha lenne egy nap, amikor leültök és átgondoljátok mi történt, és akkor rájönnétek, hogy ami történt, éppen azért történt, mert nem engedelmeskedtetek Istennek! Nem a templom pusztulását kéne siratnotok, hanem atyáitokat, akik nem voltak hajlandóak bűnbánatot tartani, és ezzel előidéztek a templom pusztulását. Amiatt kéne szomorkodnotok, hogy atyáitok nem akartak Istenre hallgatni! Ti ugyan előálltatok saját kis ünnepeitekkel, de azokat nem én rendeltem el!”.

Várjunk csak egy percet! „Uram, azért még megünnepeljük a karácsonyt, nem?”. De hol parancsolta meg Isten az embereknek, hogy megünnepeljék Jézus Krisztus születésnapját? „Továbbra is megtartsuk a 12. hónapot és a 4. hónapot, Urunk?”. Ezeket az ünnepeket az emberek hozták létre.

Van ugye nagyböjti időszakunk, pedig Isten soha nem rendelte el a nagyböjtöt. Isten soha nem rendelt el hamvazószerdát, nagypénteket, húshagyó keddet – ezek mind emberkéz kovácsolta ünnepek. Gondolkozzunk csak el ezen! Amikor ugyanis az emberek megkérdezték Istent az általuk felállított ünnepekkel kapcsolatban, Isten válaszából kiderül, hogy Isten nem igazán ismerte el ezeket az ünnepeket, sőt azt mondja nekik, soha nem is kérte őket, hogy azokat megtartsák. Jobb lett volna, ha inkább meghallották volna azt, amit az Úr a prófétákon keresztül üzent nekik, amikor Jeruzsálemben még bőség uralkodott, és sem a város, sem a környéke nem hevert romokban.

„Ezt mondja a Seregek Ura: Igazságos ítéletet hozzatok, szeretettel és irgalmasan bánjatok egymással!” (9. vers).

Erre vágyik az Úr. Ha azt mondom, szeretnék börtölni, Isten azt mondja, jobban örülnék, ha igazságos, szeretetteljes és irgalmas lennél a másikhöz.

„Az özvegyet és az árvát, a jövevényt és a nyomorultat ne zsákmányoljátok ki, és ne tervezzetek egymás ellen magatokban semmi rosszat!” (10. vers). Ezek azok a dolgok, amikre Isten odafigyel, és amikben örömet leli. Ezeket a dolgokat kéri tőlünk Isten. Nem a börtöt, hanem azt, hogy az imént felsoroltakat megcselekedjük.

„De ők nem akartak figyelni, sőt lábadozva hátat fordítottak, és bedugták fülüket, hogy ne halljanak” (11. vers) – ezeket mondták a próféták elődeiknek, de ők nem akartak figyelni.

„Szívüket gyémántkeménnyé tették, hogy ne hallják a törvényt, sem azokat az igéket, amelyeket a Seregek Ura küldött lelke által a régebbi próféták útján. Emiatt háborodott fel olyan nagyon a Seregek Ura. Nem hallgattak rá, amikor ő kiáltott, ezért így szól a Seregek Ura: Én sem hallgatom meg őket, ha hozzám kiáltanak” (12-13. vers).

Hát nem félelmetes ez? Isten azt mondja, hogy folyamatosan kiáltottam hozzátok, de ti nem hallgattatok meg. Arra kértelek benneteket, legyetek igazságosak, szeretőek, irgalmasak, együttérzők, viseljétek gondját az özvegynek, az idegennek és a szegénynek, adjatok ruhát a mezítelennek és ételt az éhezőnek. Kiáltottam hozzátok, de nem válaszoltatok, ezért én sem válaszoltam nektek, amikor hozzám kiáltottatok. Jobb az engedelmesség az áldozatnál!

Fontos, hogy engedelmeskedjünk az Úr Igéjének, és alkalmazzuk azt az életünkben. Fontos, hogy nyitott fülekkel meghalljuk Isten Igéjét, hogy amikor szükségben vagyunk, vagy bajban, és az Úrhoz kiáltunk, akkor meghallgasson bennünket.

„Szétszórtam őket olyan népek közé, amelyeket nem ismertek, az ország pedig pusztán maradt utánuk, senki sem járt arra. Így tették pusztává a gyönyörű országot” (14. vers) – a babiloni hadsereg.

8. fejezet: *„A Seregek Urának szava szól. Ezt mondja a Seregek Ura: Félttem a Siont, nagyon félttem. Nagy haragra indultam, annyira félttem őt! Ezt mondja az Úr: Visszatérek a Sionra, és Jeruzsálemben fogok lakni. Akkor Jeruzsálemet igaz városnak nevezik, a Seregek Urának a hegyét pedig szent hegynek”* (1-3. vers). Ez egy eljövendő időszak ígérete, amikor Jézus visszatér, megalapítja országát a földön, és a Sion hegyéről uralkodik a föld felett.

„Ezt mondja a Seregek Ura: Fognak még öregemberek és öregasszonyok üldögdélni Jeruzsálem terein, és mindegyiknek bot lesz a kezében, mert magas kort érnek meg. A város terei megtelnek fiúkkal és leányokkal, akik vígan játszadoznak a tereken” (4-5. vers).

Micsoda képe ez a jövő királyságának, amikor fiúk és lányok teljes biztonságban játszhatnak együtt az utcákon! Nagyon érzékletesen fogalmaz itt az Ige. Isten már látja a királyság korát annak tökélyében – attól tökéletes, hogy fiúk és lányok együtt játszhatnak az utcán teljes biztonságban. Vannak olyanok, akik annyira lelkinek tartják magukat, hogy szerintük például a kisfiúknak és kislányoknak nem kéne együtt játszaniuk. A királyság korában mégis együtt játszanak majd.

„Ezt mondja a Seregek Ura: Bár lehetetlennek tűnik a megmaradt nép számára, hogy ez így lesz abban az időben, az én számomra nem lehetetlen – így szól a Seregek Ura. Ezt mondja a Seregek Ura: Én kiszabadítom népemet a napkelet földjéről és napnyugat földjéről” – Amerikából és a Távols-Keletről - *„Hazahozom őket, és Jeruzsálemben laknak, az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek, valósággal és igazán”* (6-8.vers). Ez még nem történt meg, de eljön majd az a nap.

„Ezt mondja a Seregek Ura: Legyetek erősek, ti, akik hallottátok ezeket az igéket a próféták szájából akkor, amikor lerakták a Seregek Ura házának az alapját, hogy felépítsék a templomot” (9.vers).

Az Ige itt a Haggeus könyvében található próféciaakra utal – Haggeus is bátorította az embereket, amikor a templom alapjait rakták le, hogy ne hagyják abba, építsék meg a templomot.

„Mert azelőtt nem ért semmit, amit az ember keresett, sem az, amit az állatával keresett. Nem volt biztonságban az ellenség miatt sem a városból kimenő, sem az oda bejövő, mert az embereket egymás ellen indítottam. De most már nem leszek olyan a megmaradt néphez, amilyen azelőtt voltam – így szól a Seregek Ura. Mert békességben vetnek, a szőlő megadja gyümölcsét, a föld megadja termését, az ég megadja harmatát, és mindezeket a megmaradt nép tulajdonává teszem” (10-12. vers).

Emlékezzünk csak, hogy Haggeus próféciája így kezdődött: *„Sokat vetettetek, de keveset hordtatok be, esztek, de nem fogtok jóllakni, isztok, de nem fogtok megrészegedni, ruházkodtok, de nem fogtok megmelegedni. Aki pénzért dolgozik, mintha lyukas erszénybe rakná a pénzét. Így szól a Seregek Ura: Gondoljátok meg, mi történik veletek!” (Haggeus 1:6-7).*

„Hát annak van itt az ideje, hogy ti magatok faburkolattal díszített házakban lakjatok, amikor a templom még romokban hever?” (4. vers).

És aztán emlékezzünk csak vissza, hogy mi történt: az emberek elhatározták, hogy újjáépítik a templomot. Erre Isten azt üzeni nekik, hogy jól jegyezzék meg azt a napot, mert onnantól kezdve más lesz minden! Isten megáldja őket bőségesen, mert vállalták a templom újjáépítésének feladatát. Itt pedig már fel is épült a templom, Zakariás pedig rámutat, hogy Isten valóban meg is áldja a népét, földjeik pedig bőségesen teremnek, míg azelőtt többet vetettek, mint amennyit sikerült learatniuk.

„És bár átkozottak voltatok a népek között, Júda háza és Izráel háza, én megsegítlek benneteket, és áldottak lesztek. Ne féljete, legyetek erősek!” (13. vers).

Ez már a jövőre vonatkozik, az eljövendő királyság korára, amikor Jézus uralkodik. Izráel ismét fény és áldás lesz a világban. Emlékezzünk csak, mit mond Pál a Róma 11-ben! A pogányokat vad olajfahajtásokhoz hasonlítja, akiket beoltottak a fába, hogy részesülhessenek az olajfa életető gyökerének nedvéből. Mi, pogányok, tehát Krisztus által részeseivé váltunk azoknak az ígéreteknek, amelyeket Isten Izráelnek adott. Isten kitörte az eredeti ágat, Izráelt, és vad ágakat, a nemzsidókat oltotta be az olajfába természetellenesen, hogy részesülhessünk az olajfa életető nedvéből, az ígéretekből, a szövetségből.

Pál azonban figyelmeztet bennünket, hogy ne dicsekedjünk az ágakkal szemben, mert ha Isten levágta a természetes ágakat, hogy bennünket beolthasson az olajfába, Isten a természetes ágakat is be tudja oltani saját fájukba, és meg is teszi! Ha pedig a természetes ág letörése ilyen dicsőséges üdvösséget hozott minden nemzsidónak, mennyivel dicsőségesebb lesz az a pillanat, amikor a természetes ágak ismét beoltatnak saját fájukba!

Isten országa a földön dicsőséges lesz. Üdvözülni fog egész Izráel. Zakariás könyvében pedig megtaláljuk az ígéretet, hogy az Úr lesz mindannyiuk megmentője.

„Ezt mondja a Seregek Ura: Én kiszabadítom népemet a napkelet földjéről és napnyugat földjéről. Hazahozom őket, és Jeruzsálemben laknak, az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek, valósággal és igazán.”

Olvassuk csak el még egyszer a 13. verset: *„És bár átkozottak voltatok a népek között, Júda háza és Izráel háza, én megsegítlek benneteket, és áldottak lesztek.”* Isten tehát kétszer is megígéri, hogy megsegíti, megmenti őket.

„Ne féljeteK, legyetek erősek!”. *„Mert ezt mondja a Seregek Ura: Bár úgy határoztam, hogy veszedelmet hozok rátok, mert elődeitek megharagítottak engem – így szól a Seregek Ura -, és azt nem bántam meg, most viszont úgy határoztam, hogy jót teszek Jeruzsálemmel és Júda házával. Ne féljeteK!”* (14-15. vers). *„Ezeket tegyeteK: MondjateK igazat egymásnak! HozzateK igaz és békét szerző ítéletet kapuitokban!”* (16. vers) – tisztességet kérek tőleteK! *„Ne tervezzeteK magatokban egymás ellen semmi rosszat, és ne szeresséteK a hamis esküt! Mindezt gyűlölöm én – így szól az Úr”* (17. vers).

Bizony érdemes odafigyelni ezekre a dolgokra, mert Isten gyűlöli őket – a múltban is gyűlölte, most is gyűlöli és mindig is gyűlölni fogja. Én pedig nem akarok olyan dolgot tenni, amit Isten gyűlöl. Tanulmányozzátok tehát ezt a listát behatóan! GyőződjeteK meg arról, hogy azokat a dolgokat tesziteK, amelyeket Isten mond nekteK. Legyünk tisztességesek, igazságosak, békeszeretőK, ne tervezzünk mások ellen rosszat, mert azt gyűlöli az Úr.

„Így szólt hozzám a Seregek Urának igéje: Ezt mondja a Seregek Ura: A negyedik, az ötödik, a hetedik és a tizedik hónapban tartott böjt vidám örvendezéssé és boldog ünneppé lesz Júda házában. Csak szeressétek az igazságot és a békességet!” (19. vers). „Ezt mondja a Seregek Ura: Eljönnek még a népek és a többi város lakói, és az egyik város lakói a másikba menve mondják: Jertek, menjünk el, könyörögjünk az Úrhoz, folyamodjunk a Seregek Urához! Én is megyek!” (20-21. vers).

Milyen izgalmas is lesz az, amikor Jézus majd Jeruzsálemben lakik, és azt mondjuk, gyertek, menjünk, látogassuk meg az Urat! Az aztán csodálatos lesz! Annyira jó lesz, amikor elmehetünk Jeruzsálembe, és ott ülhetünk Jézus lábánál, és tanulhatunk tőle. Ó, a dicsőséges királyság kora!

„Nagy népek és erős nemzetek jönnek Jeruzsálembe, hogy a Seregek Urához folyamodjanak, és az Úrhoz könyörögjenek” (22. vers). „Ezt mondja a Seregek Ura: Azokban a napokban tízen is megragadnak a mindenféle nyelvű népek közül egy Júdait ruhája szegélyénél fogva, és ezt mondják: Hadd tartsunk veletek, mert hallottuk, hogy veletek van az Isten!” (23. vers).

9. fejezet: „Fenyegető jövődőlés. Az Úr igéje szól Hadrák földje ellen, és Damaszkuszra nehezedik. Mert az Úr szemmel tartja az embereket, Izráel minden törzsét, a szomszédos Hamátot is, meg Tiruszt és Szidónt, bármilyen bölcsek is. Várat épített magának Tírusz, és annyi ezüstöt halmozott fel, mint a por, annyi színaranyat, mint az utcán a sár” (1-3. vers).

Nebukadneccár a babiloni hadsereg élén 13 évig tartotta ostrom alatt Tírusz városát, így a szárazföldön semminemű utánpótlás nem jutott el a városig. Mivel azonban a föníciaiak a tenger urai voltak és a városnak kikötője is volt, a városlakók nem haltak éhen a 13 évig tartó ostrom alatt. Egy idő után azonban Tírusz lakói rádöbbenek, hogy a babiloni hadsereg határozatlan időre vette körül a várost, így az emberek elhatározták, a parttól meglehetősen távol eső szigetre költöznek.

Így is történt, és amíg a babiloni hadsereg Tírusz városa körül táborozott 13 éven át, Tírusz lakói új várost építettek a szigeten, mintegy másfél kilométerre a parttól a Földközi-tengeren, és alaposan meg is erősítették. Amikor a babiloni hadsereg megtámadta Tiruszt, lerombolta a falakat és betört a városba, a tírusziak minden vagyonukat, kincseiket és javaikat a szigetre költöztették, így Nebukadneccár üres kézzel tért haza, hiszen üres város várta! Mivel a föníciaiak voltak a tenger urai, rendkívüli módon meggazdagodtak. És ahogy Zakariás is jellemzi gazdagságukat: *„Annyi ezüstöt halmozott fel, mint a por, annyi színaranyat, mint az utcán a sár.”*

Később Nagy Sándor is eljutott arra a területre, és megparancsolta a tírusziaknak, hogy adják meg magukat. A tírusziak ellenálltak, így Nagy Sándor megtámadta a várost, és 7 hónapnyi kemény harc után végül el is foglalta. Amikor Nagy Sándornak sikerült bevennie Tírusz városát, a déli népek, akik a filiszteusok földjén laktak, annyira megijedtek, hogy azonnal megadták magukat Nagy Sándornak. Nagyon megrémítette őket annak a híre, hogy Tírusz városát valakinek sikerült legyőznie, mert Tírusz erős városként élt az emberek tudatában.

Amikor tehát Nagy Sándor délre vándorolt, hogy Izráel déli, tengerparti területeit is fennhatósága alá vonja, a városok egymás után adták meg magukat félelmükben. Nagy Sándor többször is eljutott Jeruzsálemig, de a várost soha nem támadta meg. Sőt, állatokat adott a papoknak, és megkérte őket, hogy ajánlják fel azokat Istenüknek őérte. Nagy Sándornak volt is valamiféle furcsa, okkult vallásos élménye, emellett tisztelte a zsidó vallást, ezért soha nem támadta meg Jeruzsálemet. Úgy tűnik, hogy ez a prófécia a 9. fejezet első felében Nagy Sándor eljövételére utal, amikor leigázza az itt említett területeket – Szíria, Libanon területét, illetve Izráel tengermenti síkságait.

„Várat épített magának Tírusz, és annyi ezüstöt halmozott fel, mint a por, annyi színaranyat, mint az utcán a sár. De most az Úr szegénnyé teszi, tengerbe dönti várfalát, a várost pedig tűz pusztítja el” (4. vers). Érdekes, hogy ekkorra természetesen már megépült a szigeten Tírusz városa, amit erődítménnyé tettek. *„A várost pedig tűz pusztítja el”* – Nagy Sándor porrá égette Tírusz városát, amikor meghódította azt, mégpedig azért, mert szembe mertek vele szállni.

Így jutunk el a déli, tengermenti városokhoz: *„Ha meglátja ezt Askelón, megijed, Gáza is reszketni fog nagyon, Ekrón reménysége meghiúsul. Nem lesz király Gázában, Askelón lakatlan marad”* (5. vers). *„Asdódban korcs nép lakik majd, és megtöröm a filiszteusok gőgjét”* (6. vers). A filiszteusokat tehát Nagy Sándor pusztította el.

„Kiveszem szájukból a vérrel együtt evett húst, és fogaik közül a förtelmes eledelt. De Istenükké lesz a maradékuk, olyan lesz, mint Júda egyik törzse, az ekróniak pedig olyanok, mint a jebúsziai” (7. vers). *„Táborba szállok majd a házam védelmére, az arra járók ellen”* – Nagy Sándor is arra járt, de nem támadta meg Jeruzsálemet – *„és nem támadja meg őket többé fosztogató, mert most már rájuk tekintek”* (8. vers).

A prófécia második fele már a királyság korára utal. A 9. versben bámulatos próféciát találunk Jézus Krisztusra vonatkozóan, amit egyébként Máté is idéz evangéliumában. Érdekes azonban megfigyelnünk, hogyan idézi a Szentlélek ezt a próféciát Máté evangéliumában. Fontos megfigyelni, hogy mi maradt ki ebből az idézetből: *„Örvendj nagyon, Sion leánya, ujjongj, Jeruzsálem leánya! Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos, és számaron ül, számarcsikó hátán.”*

Ez a prófécia tehát az eljövendő királyról szól. Alázatos, és számarcsikó hátán érkezik majd. Ez a prófécia ugye Jézus diadalmas jeruzsálemi bevonulásával teljesedett be, amikor lejött az Olajfák hegyéről egy olyan számarcsikó hátán, amelyen még senki sem ült korábban. A tanítványok pedig fogták köpönyegüket, leterítették elé, és palmaágakat lengetve kiáltották: *„Hozsánna, hozsánna! Áldott, aki jön az Úr nevében!”* – gondoljunk csak a 118. zsoltárra, a messiási zsoltárra.

Máté azt írja, mindez azért történt, hogy beteljesedjenek az Írások, majd így folytatja: *„Mondjátok meg Sion leányának: Íme, királyod jön hozzád.”* Érdekes, hogy Máté kihagyja azt, ami Zakariásban ezen a ponton következik: *„Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas”,* hanem Máté így folytatja: *„Szelíden és számaron ülve, igavonó állat csikóján”* (Máté 21:5).

Vajon Máté miért hagyta ki azt a részt, amely azt mondja, hogy Jézus igaz és diadalmas? Mert Jézus első eljövetele nem országának megalapításáról szólt. Amikor viszont Jézus újra eljön, elsősorban igazságban érkezik majd, hogy megítélje

a világot. Ő igaz, de igaz bíróként majd csak a jövőben jön el. Ezért nem idézi ezt a részt Máté Jézus első eljövetelekor. Az ítélet ugyanis második eljövételét vetíti előre – Jézus akkor megalapozza trónját, és összegyűjti a világ minden népét az ítéletre. És az üdvösség ígérete is akkor teljesedik be a zsidókon és a világon.

Bár Ő már most is igaz és diadalmas, az a nap még nem érkezett el. Fontos tehát, hogy Máté nem idézi a próféciaának ezt a részét. Jézus azonban eljött, ahogy Zakariás is írja, számárcsikó hátán. És az Úr kijelenti:

„Kiirtja a harci kocsit Efraimból és a lovat Jeruzsálemből. Kivész a harci íj is, mert békét hirdet a népeknek. Uralma tengertől tengerig ér, és a folyamtól a föld végéig” (10. vers).

Az Ószövetségben sok ígéretet találunk Jézus Krisztus eljövendő uralmáról. *„Mert gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme! Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké”* (Ézsaiás 9:5-6).

Ez az az időszak, amikor a kőszikla, melyet nem emberi kéz készített, lesújt az emberi kormányzatok hatalmas szobrára, és véget vet a meddő emberi próbálkozásoknak, hogy egymás felett uralkodjanak. És akkor a kőszikla hegyé növekszik, amely elfoglalja az egész földet. Ez lesz Jézus Krisztus eljövendő dicsőséges országa, amely az egész világra kiterjed.

És akkor beteljesedik a 2. zsoltár: *„Kérd tőlem, és neked adom örökségül a népeket, birtokul a földkerekséget”* (8. vers). *„Uralma tengertől tengerig ér, és a folyamtól a föld végéig.”* Ó, alig várom! Ahogy a mai kormányzati rendszerekre nézek, és látom, hogy egyre inkább kínlódnak, és egyre költségesebbé válnak, miközben képtelenek igazi békét, igazságot és reménységet hozni az emberek életébe. Ó, Jézus, jöjj hamar! Hozd létre a te igaz országodat!

„A veled kötött szövetség véérért szabadon bocsátom foglyaidat a kútból, amelyben nincs víz. Térjetek vissza a fellegrába, reménykedő foglyok!” (11-12. vers).

Érdekes, hogy a szövetség vérét említi. Jézus ugye ezt hozta létre halálával – egy vérszövetséget, és itt vannak még a foglyok is a mélyben, a gyehennában.

„Térjetek vissza fellegrába, reménykedő foglyok! Még ma kijelentem: Kétszeres kárpótlást adok neked!” (12. vers). „Mert kifeszítem Júdát, mint egy íjat, Efraimot nyílnak használok. Felbuzdítom fiaidat, Sion, a görögök ellen, és olyanná teszek, mint a hős kardja. Akkor megjelenik fölöttük az Úr, kirepül nyíla, mint a villám. Az én Uram, az Úr megfűjja a kürtöt, és dél felől támadó forgószélben vonul. A Seregek Ura oltalmazza népét, győznek, és taposnak a parittyaköveken. Úgy zúgnak, mintha bort ittak volna, megtelnek, mint az áldozati kehely, mint az oltár sarkai. Megsegíti őket Istenük, az Úr, azon a napon. Pásztorolja népét, mint egy nyáját. Mint a korona drágakövei, úgy ragyognak földjén. Milyen nagy az ő jósága, milyen nagy az ő szépsége! Bőven ad gabonát az ifjaknak, mustot a leányoknak” (13-17. vers).

Ez tehát Isten dicsőséges országának a kora! És ahogy látjuk Uralkodni Őt, hirdetjük majd, milyen nagy az Ő jósága és szépsége.

„Kérjetelek esőt az Úrtól, a tavaszi eső idején! Az Úr alkot viharfelhőket, ő ad záporosót és mezei növényeket mindenkinek. De a házibálványok hazug kijelentést adnak, a varázslók megcsalnak látomásaikkal, haszontalan álmokat beszélnek el, és amivel vigasztalnak, mit sem ér. Ezért széledt el népem, mint egy nyáj, nyomorúságra jutott, mert nem volt pásztor. Fellángolt haragom a pásztorok ellen, megbüntettem a nyáj élén járókat. Gondja lesz a Seregek Urának nyájára, Júda házára, fölékesíti őket, mint a harci paripát. Közülük való a sarokkő, közülük a sátorcövek, közülük való a harci íj, közülük kerül ki minden előjáró is. Olyanok lesznek, mint a hősök, az utca sarába tapossák az ellenséget a harcban. Harcolnak, mert velük van az Úr, még a lovasokat is megszegyenítik. Hatalmassá teszem Júda házát, és József házát megsegítem. Hazahozom őket, irgalmas leszek hozzájuk, és olyanok lesznek, mintha nem is vettem volna el őket. Mert én, az Úr vagyok az Istenük, és meghallgatom őket” (1-6. vers).

Minden dicsőségesen helyreáll, amikor Isten minden neki szánt területet visszaad népének. Ezt ma még nem látjuk, ezért ez a prófécia még nem teljesült.

„Olyan lesz Efraim, mint a hős, szíve vidám lesz, mint aki bort ivott. Látják ezt fiai, és örülnek, vigad szívük az Úrban” (7. vers). „Idehívom, összegyűjtöm őket, mert megváltottam őket, és annyian lesznek, mint régen” (8. vers).

Isten tehát megígéri, hogy mindezt megvalósítja, miközben megfeddi a hamis prófétákat és jövendőmondókat, mert hamis álmokról mesélnek, hogy hiábavalóságokkal vigasztalják a népet.

Az emberek bajban vannak, mert nincs vezérük. Isten pedig kilép, és megvédi őket. Efraim szíve pedig vidám lesz az Úrban.

A Biblia egyértelműen különbséget tesz az emberek elméje és szíve között. Az ember elméjéhez az ember életének felszínesebb területei tartoznak – a hangulatai és érzelmei. A szívhez pedig az egyén temperamentuma kapcsolódik.

Isten ma este a szívetekre vágyik. Isten nem arra kér benneteket, hogy a gondolkodásotokat változtassátok meg, hanem hogy neki adjátok a szíveteket.

Az ember meglehetősen gyakran meg tudja változtatni gondolkodását, a szíve azonban ritkán változik. Szívünk igazán csak akkor változott meg, amikor újjászülettünk. Az újjászületés megváltoztatta a szívünket, a temperamentumunkat, az egész életünket. Amikor az ember odaadja szívét Istennek, az egész élete megváltozik. Erre hív bennünket Isten! Hogy megváltozzon a szívünk.

Amikor tehát valakinek a szíve vigad, örvendezik az Úrban, lényének legmélye örvendezik, és az effajta öröm nem változó, mint az az öröm, amit a világ hajszol szüntelen napjainkban. Ma este, ahogy összegyűltünk itt, hogy Isten Igéjét tanulmányozzuk, a város más pontjain is összegyűlnek az emberek boldogságot keresve. És bizony bámulatos, hogy hány különféle helyen keresik ők a boldogságot!

A fiatalok szinte odatapadnak a játékautomatákhoz, és egymás után lövik le a földönkívüli betolakodókat. Boldogságot és izgalmat keresnek, de meddig is tart az efféle boldogság és izgalom? Egy idő múlva az automata gépies hangon közli veled, hogy „buta vagy! Megint legyőztelek!”. És oda a pénzed!

Az effajta boldogság csupán egy változó az élet egyenletében. Az Úrtól származó öröm azonban állandó és mélyen gyökerezik. Keresztényként tehát az ember vegyes érzelmeket él át: szomorkodik a fejében, de mégis öröm van a szívében.

Az Úr úgy látta jónak, hogy elviszi tőlünk egyik gyönyörű szentünket, Sue MacCarthy-t. Sue olyan lelkesen odaszánta mindenét az Úrnak. Nagyon szerette a természetet. És ha találsz valakit, aki nagyon szereti a természetet, látni fogod, hogy általában mélységes szeretet van benne Isten iránt és az Ő teremtése iránt is. Nagyon szerettem őt. Sue és férje, Ken, kimondhatatlanul nagy áldás voltak számunkra! Sue sportos típus volt, mindig arra próbált rávenni engem, hogy többet tornázzak, hogy jobb kondiban legyek. Sue úgy érezte, hogy Isten arra hívja, hogy egy egészségesebb életmódra ösztönözzön engem, ezért még könyveket is adott nekem, hogy olvassam el. El is olvastam őket (bár itt meg is állt a dolog!) - érdekes könyvek voltak! De Sue most elment, hogy az Úrral legyen, és hiányozni fog. Őszintén szólva, az elmém szomorú, de a szíven örvendezik, mert tudom, hogy Sue az Úrral van. Tudom, hogy már nem szenved. Isten úgy látta jónak, hogy rákban haljon meg.

Miért? Nem tudom. Ez olyasvalami, ami része Isten tervének, és én csak annyit tudok, hogy a földi szenvedése, ami csak egy pillanatig tartott, össze sem hasonlítható azzal a dicsőséggel, amit ő most az Úr jelenlétében tapasztal. Igen, gyászolunk, mert egy drága barátunkat veszítettük el. Ugyanakkor örvendezünk is az Úrban, mert Isten helyet készített az ő gyermekeinek, egy országot. Örvendezzünk, hogy Isten gyermekei vagyunk, és egy napon odaállunk majd Isten elé Sue-val együtt az új testünkben, tökéletes formában! Sue szolgálata az én életemben befejeződött, de amikor újra találkozunk, én is nagyszerű formában leszek az új testemben. És én örvendezem Jézus Krisztus dicsőséges reménységében, bár most még gyászolok is, mert Sue nagyon de nagyon hiányozni fog. Szükségem volt rá, hogy bátorítson. De örvendezik is a szívem az Úrban, mert Isten nem változik.

„Én, az Úr, nem változtam meg” (Mal. 3:6). Isten állandó. Irántunk való szeretete sem változik soha. Isten szeretete irántunk nem változik meg a hangulatunkkal, vagy csak úgy egyik napról a másikra! Ó, milyen hálás is vagyok ezért!

„Jaj, de szörnyű hangulatban vagy ma! Ki nem állhatlak!” – Isten soha sem mondja ezt nekünk. Ehelyett így szól: „Ó, de szörnyű hangulatban vagy ma! Annyira szeretlek!”. Isten szeretete ugyanis nem változó, hanem állandó, így hát amikor én az Úrban örvendezem, akkor folyamatosan örvendezhetek. Nem a körülményekben örvendezem, mert azok változnak, bár néha még a körülményekben is örömet lelem. Máskor viszont nem. Ez a körülményeken múlik. Az Úrban azonban állandóan örvendezhetek, mert az Úr kapcsolata velem állandó, mert szeretete irántam és a reménység, amit tőle kaptam, mind-mind állandó!

„Süvöltök nékik és egybegyűjtöm őket, mert megszabadítom őket, és megsokasulnak, a mint megsokasultak vala” (8. vers – Károli).

Az Úr azt mondja, süvölt nékik, az angolban pedig az áll, hogy sziszeg értük. A mi kultúránkban ugye nem szokás a sziszegés – és ennek nagyon örülök! A sziszegés egy erőteljes hang, ami dühöt, megvetést fejez ki. Abban a kultúrában az emberek nyíltan kifejezték érzelmeiket, általában egész testükkel kommunikáltak, és amikor nagyon feldühödtek, elkezdtek sziszegni. Odaállnak eléd, és belesziszegnek az arcodba. Ezzel a gesztussal nagy megvetést fejeznek ki az ellenségükkel szemben. Érdekes, hogy Isten azt mondja, ő majd sziszeg értünk. Isten majd a pártunkat fogja, és majd Ő áll ki értünk!

„Bár szétszórtam őket a népek közé, ők a távolban is gondolnak rám, életben maradnak, és visszatérnek fiaikkal együtt” (9. vers). „Hazahozom őket Egyiptomból, az Asszíriában levőket is összegyűjtöm, elviszem őket Gileád és Libánon földjére is, de még ez sem lesz nekik elég. Aggódva kelnek át a tengeren, de az Úr megveri a tenger hullámaival, egészen kiszárad a Nílus mély vize. Letűnik Asszíria gőgös uralma, vége lesz Egyiptom hatalmának” (10-11. vers) – mindez a királyság korának része. Kétségtelen, hogy Isten népe átkelt már a szenvedés tengerén, és az Úr azt mondja, megerősíti majd őket.

„Hatalmassá lesznek az Úr által, és az ő nevében bízva élnek – így szól az Úr” (12. vers).

Isten dicsőségesen helyreállítja majd Izráel népét és a velük való kapcsolatát, miközben Isten válik erősségüké ahogy az Ő nevében járnak-kelnek.

Ahogy Zakariás utolsó négy fejezetéhez érkezünk, az Ószövetség egyik legérdekesebb ígéréséhez jutunk. Prófeciákat találunk itt az Antikrisztusról, Jézus Krisztus első, illetve második eljövételéről, és a királyság koráról. Olyan prófeciákkal is találkozunk majd, amelyek a jelenben vonatkoznak Izraelre, sőt olyanokkal is, amelyeket az életünk során láthattunk beteljesedni. Rendkívül érdekesnek találom ezeket a prófeciákat!

Az Úr legyen veletek, vigyázzon rátok, és őrizzen meg benneteket Jézus Krisztus szeretetében!

Lelkével erősítse meg belső embereteket, és hadd értsétek meg még jobban, milyen magas, mély, széles és hosszú Isten szeretete irántatok!

Sütkérezzetek ebben a szeretetben ezen a héten is!

Töltsön be benneteket ez a szeretet, és áradjon ki belőletek, ahogy kinyúltok a kevésbé szerencsések felé, hogy segítsetek, hogy megerősítsétek őket és gondoskodjatok szükségleteikről.

Az Úr legyen veletek, és használjon benneteket eszközöként, hogy megmutassa szeretetét ennek a szükségben szenvedő világnak!

Jézus nevében, ámen.

ZAKARIÁS KÖNYVE

11-12. FEJEZET

A mai alkalommal az Igének egy egészen bámulatos részéhez érkeztünk. Kérek imádkozzatok, hogy az Úr megadja nekem a tömörség ajándékát!

A bibliai próféciaik rendkívül izgalmas területéhez érkeztünk, és azokról az eseményekről kezdünk olvasni, amelyekre az utolsó időkben kerül majd sor. Bizonyos próféciaik már most megvalósulófélben vannak, mások pedig a közeljövőben valósulnak majd meg.

Mielőtt jobban belemerülnénk az utolsó idők eseményeibe, hadd mondjam el, hogy Zakariás próféta könyvének 11. fejezete, Jézus első eljövételéről szól, illetve arról, hogy miként utasítják el az emberek Jézust, és hogyan adják el harminc ezüstért. Jézus ezt így fogalmazta meg: *„Én az Atyám nevében jöttem, mégsem fogadtatok be, ha más a maga nevében jön, azt befogadjátok”* (János 5:43).

Itt a 11. fejezetben tehát az igaz pásztorról olvashatunk, akit elutasítottak, illetve a hamis pásztorról, akit viszont befogadnak, sőt követni fognak az emberek.

Ebben a fejezetben a próféta először is azt a pusztítást jövendöli meg, amit a római birodalom hoz a zsidó népre – megfosztva őket kormányzási joguktól és hatalmuktól.

A római megszállás északról indult, majd Libanonon keresztül vonultak dél felé, míg végül körülvették Jeruzsálemet, lerombolták a várost és a templomot, és lemészároltak több mint egymillió zsidót. A próféta tehát ezzel az északról jövő megszállással kezdi a 11. fejezetet:

„Tárd ki kapuidat, Libánon, hadd eméssze cédrusaidat a tűz! Jajgassatok, ciprusok, mert ledőltek a cédrusok, elpusztultak a hatalmas fák! Jajgassatok Básán tölgyei, mert földre dőlt a rengeteg erdő. Pásztorok jajszava hangzik, mert elpusztult pompás legelőjük” – olyan pásztorok ezek, akik Jeruzsálemben uralkodtak, vagyis itt konkrétan a zsidó nép vezetőiről van szó – *„Oroszlánkölykök ordítása hangzik, mert elpusztult a Jordán bozótja!”* (1-3. vers).

„Így szól az én Istenem, az Úr: Legeltesd a levágni való juhokat, amelyeket megvásárlóik levágnak, és nem tartják azt bűnnek, eladóik pedig ezt mondják: Áldott legyen az Úr, mert meggazdagodtam! Pásztoraik sem szánják őket” (4-5. vers).

A vezetők elnyomták a népet, de szemernyi büntudatot sem éreztek emiatt. Elhanyagolták pozíciójukból fakadó kötelezettségeiket a néppel szemben, visszaéltek kiváltságos helyzetükkel, szellemi elnyomás alatt tartották az embereket, mindezen keresztül pedig meggazdagodtak.

Jézus Krisztus eljövételének idejére a papság megromlott - ne feledjük, hogy a papok is az uralkodó réteghez tartoztak az írástudókkal együtt. Bár a zsidó nép római fennhatóság alatt állt, alapvetően a nép felett a főpap és az állítólagos lelki vezetők uralkodtak. Maga a rendszer meglehetősen romlott volt. Jézus is felemelte ellene hangját, ezért is ellenségeskedtek vele a vallási vezetők, és ezért kívánták olyan elszántan a halálát.

Emlékezzek, amikor Jézus bement a templomba, kötélből ostort készített, felforgatta a pénzváltók asztalait, és kikergette őket a templomból? Jézus akkor ezt mondta: *„Meg van írva: Az én házamat imádság házának nevezik: ti pedig rablók barlangjává teszitek” (Máté 21:13).*

Tulajdonképpen azt történt, hogy a pénzváltók a templomon belül elindították saját kis üzleti vállalkozásukat, és mivel monopolhelyzetben voltak, üzletük igen jövedelmezővé vált. A pap csak és kizárólag a templomi ezüstsekkelt volt hajlandó elfogadni az emberektől, hogy a templom kincstárába helyezze, akkortájt azonban római érmék voltak forgalomban. Így hát, ha valaki adakozni akart az Úrnak, nem volt más választása: római pénzérméjét templomi sekelre kellett váltania.

Ezért is voltak ott a pénzváltók a templomban, és szép kis üzletet kovácsoltak az egészből. Ott ültek a templom kapujában, és készségesen átváltották mindenki római érméjét templomi sekelre, de persze olyan átváltási árfolyamon, hogy az hatalmas nyereséget hozott az ő konyhájukra! A pénzváltók tulajdonképpen az emberek Istennek történő adakozási vágyából húztak hasznot. Nem meglepő, hogy Jézust feldühítette ez a gyakorlat, és utálatos dolog volt ez az Ő szemében. Az emberek állítólagos lelki vezetői saját vagyonuk gyarapítására visszaéltek pozíciójukkal!

Ugyanez a gyakorlat érvényesült a templomban árult galambok és bárányok esetében is. Kint az utcán is lehetett kapni galambokat pár fillérért, de ha valaki ilyen galambot vitt be a paphoz, hogy az áldozatként bemutassa Istennek, a pap addig vizsgálta, amíg csak talált rajta valami hibát, majd visszaadta azzal, hogy nem felelt meg a követelményeknek. Így az emberek rákényszerültek arra, hogy jóval magasabb áron a templomi árusoktól vásároljanak galambot.

A templomi árusok egy jellel is ellátták saját galambjaikat, így amikor azok a pap kezébe kerültek, a jel láttán a pap automatikusan elfogadta őket. Láthatjuk, hogy ez esetben is arról volt szó, hogy egyesek igyekeztek hasznot húzni az emberek Istenimádatából. Ez mindig is utálatos volt, és mindig is utálatos lesz az Úr szemében! Jézust ez már akkor is dühítette, és még ma is dühíti.

Ő ma sem elnézőbb azokkal, akik az emberek vallási vágyaiból próbálnak hasznot húzni.

Ebben a próféciában tehát az Úr felemeli hangját azok ellen, akik lényegében tönkretették az embereket, de emiatt egy cseppet sem volt büntudatuk. Magukban ezt mondogatták: „Áldott legyen az Úr, mert meggazdagodtam! Isten gazdaggá tett engem!”. Tulajdon pásztoraik sem szánták meg a népet, Isten ezért kijelenti, hogy ő sem szánja többé az ország lakóit.

„Én sem szánom többé az ország lakóit! – így szól az Úr. Én kiszolgáltatom az embereket egymásnak és királyuknak, darabokra szagatják az országot, és én nem mentem meg őket” (6. vers).

Más szóval, az Úr megjövendöli, hogy eljön majd a római hadsereg, kiveszi a hatalmat Izráel kezéből, és a zsidókat elüldözi földjükről. Isten pedig nem menti meg őket és nem irgalmaz nekik azon a napon, hanem megengedi, hogy a római csapatok Isten ítéletének eszközei legyenek azok ellen, akiket elnyomtak tulajdon pásztoraik, akiknek vezetni kellett volna a népet.

„Legeltetem hát a leölésre szánt juhokat, azaz a megnyomorgatott juhokat, és választék magamnak két pálczát, az egyiket nevezém szépségnek, a másikat nevezém egyességnek, így legeltetem a juhokat” (7. vers – Károli). Isten tehát azt mondja, hogy elkergeti a lusta, hamis pásztorokat, és ő maga gondoskodik majd a

nyájról. Fogott tehát két botot, az egyiket elnevezte szépségnek, a másikat pedig egyességnek.

„És három pásztort vertem el egy hónap alatt, mert elkeseredék a lelkem miattatok, és az ő lelkök is megútála engem” (8. vers – Károli). „Ezért azt mondtam: Nem legeltetlek benneteket! Haljon meg, aki halálra való, pusztuljon, aki pusztulásra való, a megmaradtak pedig marják egymás húsát!” (9. vers). „És vevém egyik pálczámat, a szépséget, és eltörém azt, hogy felbontsam az én szövetségemet, a melyet az összes népekkel kötöttem” (10. vers).

A szépség természetesen nem más, mint Jézus Krisztus – Isten ezt a pálcát törte össze. Jézus Krisztus kereszthalálával Isten szövetsége megtört Izráellel. Többé nemcsak ők voltak a mennyei kegyeltek.

Pál ezt mondta: *„Először nektek kellett hirdetnünk az Isten igéjét, mivel azonban ti elutasítjátok, és nem tartjátok magatokat méltónak az örök életre, íme, a pogányokhoz fordulunk” (Apcsel. 13:46)* – és azon a ponton Isten megengedte, hogy Izráel szeme megvakuljon.

Isten szövetsége megtört, amikor a széttörték a szépséget – Isten meg is mondta, hogy azért teszi, hogy megtörjön a szövetség, amely a törvényre épül, hogy többé ne a törvények keresztül közeledjenek Istenhez. Ha ezután közeledni akarnak Istenhez, ők is úgy kell jöjjenek, mint mindenki más.

Pál elmondja nekünk a Római levélben, hogy nincs közöttünk különbség – mindannyian vétkeztünk, híjával vagyunk Isten dicsőségének, és mindannyian hit által igazulhatunk meg. Most már csak a hiten keresztül mehetünk oda Istenhez, és jelenleg a zsidó népnek is azon az úton kell Istenhez menni, mint a pogányoknak. Nincs többé olyan szövetség, ami csak rájuk vonatkozik, és aminek értelmében a törvényen keresztül járulhatnak Isten elé. Az a szövetség ugyanis érvénytelenné vált, amikor a szépséget, Jézus Krisztust összetörték.

Ezért mondta Jézus: *„Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, amely sokakért kiontatik a bűnöknek bocsánatára” (Máté 26:28 – Károli).* Isten egy új szövetségre lépett az emberekkel, a törvény régi szövetsége pedig elveszítette érvényességét –

többé nem mehetünk a régi szövetség alapján Istenhez, és Isten többé nem fogadja el a régi szövetség alapján bemutatott áldozatokat.

„És felbomla az azon a napon, és így tudták meg az elsanyargatott juhok, a kik ragaszkodnak vala hozzám, hogy az Úr dolga ez” (11.vers – Károli).

„Akkor ezt mondtam nekik: Ha jónak látjátok, adjátok meg béremet! De ha nem, akkor tartsátok meg! Ekkor kifizették a béremet: harminc ezüstöt (12. vers). „És monda az Úr nékem: Vesd a fazekas elé! Nagy jutalom, a melyre becsültek engem. Vevém azért a harmincz ezüst pénzt, és vetém azt az Úrnak házába, a fazekas elé” (13. vers – Károli).

Milyen bámulatos prófécia ez Jézus Krisztus elárulásáról. Jézust Júdás adta ki harminc ezüstért – ennyire becsülték az értékét. Az Igében azt olvassuk, hogy Júdás felkereste a főpapot, és megkérdezte, hogy mennyit kap azért, ha a kezükbe adja Jézust, ők pedig harminc ezüstöt ajánlottak neki. Ebben a prófeciában látható, hogy Isten előre megjövendölte az árat, sőt azt is, hogy a harminc ezüstöt a fazekas elé vetik, majd az Úr házába.

Sokan egyébként úgy tartják, hogy Júdás Iskariótes nem vádolható Jézus árulásával, mert lényegében csak arra törekedett, hogy Jézust kényszerpályára állítsa hogy Jézus végre megalapítsa országát. Júdás megelégte a várakozást, így elhatározta, hogy maga indítja be a dolgokat. Úgy tervezte, megadja Jézusnak a kezdőlökést azzal, hogy elárulja, mert így Jézus rákényszerül, hogy hatalmát bizonyítsa, és országát megalapítsa. Akkor majd ő lehet az új ország elnöke, vagy a kincstárnoka.

János evangéliumában olvasunk arról, hogy Júdás felelt az erszényért – a görög eredetiben szereplő megfogalmazás szerint pedig rendszeresen pénzt lopott az erszényből. Júdás Iskariótes elárulta Jézust, de amikor Jézust keresztre feszítették, rádöbbsent, hogy terve nem valósult meg, így visszavitte a harminc ezüstöt és megvallotta, hogy ártatlan embert árult el. De csak ezt a választ kapta: „Mi közünk nekünk ehhez! Ez a te problémád!”. Úgyhogy Júdás a földre dobta a harminc ezüstöt, kiviharzott, és így kiáltott: „Ezennel a ti problémátok!”. Majd megbánta tettét, és felakasztotta magát.

A visszadobott pénz most már valóban az ő problémájuk volt, mert vér tapadt hozzá, így nem teheték vissza a templom kincstárába. Ez volt az egyik szabályuk – vérdíj nem kerülhetett a kincstárba. Ezért megvásárolták a Fazekasmezőt az idegenek számára temetőnek – így beteljesedett Zakariás próféciaja.

Hadd tegyek fel nektek egy kérdést: szerintetek mekkora a valószínűsége annak, hogy 500 évvel az adott esemény előtt ezt valaki ilyen pontosan eltalálja? Hány emberrel találkoztatok történelmi tanulmányaitokban, akit harminc ezüstért árultak el? És azok közül, akik esetleg most az eszetekbe jutnak, hány esetében mondhatjuk, hogy később a harminc ezüstöt visszavitték, és a földre dobták az Úr házában? Majd hány esetben használták a pénzt arra, hogy Fazekasmezőt vásároljanak belőle? Mindez egyetlen emberre mutat.

Az egészben az az érdekes, hogy több aprócska részlet is van benne, ami még valószínűtlenebbé teszi a sikeres előzetes találgatást: lehet, hogy másokat is harminc ezüstért árultak el a múltban, de nem sok esetben hozták vissza a pénzt és dobták a földre a templomban, és bizony még annál is kevesebb esetben vásároltak ugyanazon a pénzen Fazekasmezőt!

Ezek a részletek igencsak leszűkítik a kört, én pedig csak egy olyan emberről tudok a történelemben, akinek esetében a prófécia mindhárom részlete beteljesedett.

Ez egy rendkívül érdekes prófécia Jézus Krisztusról, én pedig érdekesnek tartom megfigyelni az, hogy milyen az Úr hozzáállása ezekhez a történésekhez.

Ez a prófécia 500 évvel az adott esemény előtt hangzik el – Isten ugye pontosan tudta, mi fog történni, hiszen Isten mindent tud. És bizony az Úr hangjában érződik a megvetés a történetekkel szemben: „Nagy jutalom, amelyre becsültek engem!”.

Júdás hajlandó volt Urát harminc ezüstért áruba bocsátani - harminc ezüstért eladta kapcsolatát az Úrral. Ez egy tragédia. Hajlamosak vagyunk megvetni Júdás Iskariótest azért, hogy ilyen szörnyűsége volt képes, és ilyen kevés pénzért eladta saját Urát. Pedig milyen sok ember van ma is a világban, akik ugyanolyan vétkesek, mint Júdás, mert eladják az Úrral való kapcsolatukat a legapróbb dologért is, amit az ellenség felkínál. Az emberek eladják a lelküket törvénytelen kapcsolatokért és testi

vágyaik kielégítéséért – fillérekért bocsátják áruba lelküket, és eladják az Istennel való kapcsolatukat.

Jézus felteszi a kérdést: *„Vagy mit adhat az ember váltságdíjúl a lelkéért?”* (Máté 16:26). Hihetetlen, hogy mi mindenért oda nem adják az emberek a lelküket! Hihetetlen, hogy mennyire olcsón adják a lelküket, és a lehető legértéktelenebb dolgokért feladják a Jézus Krisztussal való kapcsolatukat. Sokszor emlegetjük a spanyol gyarmatosítókat, akik aprócska, értéktelen gyöngyöket adtak az indiánoknak aranyukért cserébe, és a Sátán is pont ezt teszi: aprócska üveggyöngyöket csillogtat meg az emberek előtt, kiváló szórakozást és nagy kalandokat, az emberek pedig hihetetlenül olcsón eladják neki lelküket.

„Azután eltörtem a másik botomat is, az egyetértés nevűt, és ezzel felbontottam a testvéri viszonyt Júda és Izráel között” (14. vers).

Most megtört az a szövetség is, ami a zsidó nép és Isten között fennállt. Elutasították a szépséget, vagyis Jézus Krisztust, eladták őt, ezért Isten eltörte a botot, a szövetséget, a testvériséget Júda és Izrael között. Jézus maga mondta: *„Én az Atyám nevében jöttem, mégsem fogadtatok be, ha más a maga nevében jön, azt befogadjátok”* (János 5:43). Így a 15. versben Zakariás megjövendöli az Antikrisztus eljövetelét, akit uralkodásának elején a zsidók befogadnak majd, és messiásukként imádják.

„Azután ezt mondta nekem az Úr: Most még szerezz magadnak bolond pásztorhoz illő holmikat” (15. vers).

Jézus volt az igazi pásztor. Jézus azt mondta magáról, hogy Ő a Jó Pásztor, aki eljött a mennyből, de elutasították őt. Ezért azt mondja az Úr:

„Mert olyan pásztorot fogok támasztani az országban, aki az elveszettekkel nem törődik, az elkóboroltakat nem keresi meg, a sérülteket nem gyógyítja, a fáradtaknak nem viseli gondját, de a kövéreknek a húsát megeszi, és körmeiket letördeli” (16. vers). *„Jaj a mihaszna pásztornak, aki elhagyja a nyáját! Fegyver járja át a karját, meg a jobb szemét! Száradjon el a karja, vakuljon meg a jobb szeme!”* (17. vers).

Érdekes jövendölés ez az Antikrisztusról, a bolond és lusta pásztorról, aki eljön, a zsidók pedig imádják őt.

Az Ige szerint az Antikrisztus szövetségre lép majd a néppel, de később megszegi azt, amikor elmegy a jeruzsálemi templomba, és kijelenti magáról, hogy ő Isten. Ez a prófécia azt az eseményt is megemlíti, amikor valaki az Antikrisztus életére tör. Erről részletesebben a Jelenések könyvének 13. fejezetében olvashatunk.

Amikor az Antikrisztus megjelenik a színen, bámulatos csodákra lesz képes. Pénzügyi zseni, ügyes tárgyalófél lesz – értelmes és békés megoldásokat talál majd a világ számos problémájára. Egy békemozgalom égése alatt érkezik majd – hízalgő szavakkal békét hirdet, és megoldja a gazdasági problémákat, melyek nyomorgatják az embereket.

Hitlert is az akkori Németország gazdasági problémái juttatták hatalomra. Amikor egy ország gazdasága romokban hever, a kormány pedig tehetetlen, az emberek kétségbeesésükben bárkire nyitottak, aki valamiféle ésszerű, elfogadható választ kínál. Olyankor még egy Hitlert is vakon követnek, bármilyen bizarr ötletei vannak is, mert megoldásokat ígér az embereknek.

Németország gazdasági hanyatlása teremtett megfelelő feltételeket ahhoz, hogy Hitler hatalomra kerülhessen, ma pedig azt látjuk, hogy hasonló gazdasági problémák vannak kialakulófélben Európában – az emberek megoldást várnak majd, és békére vágnak, az Antikrisztus pedig mindezt ígérve jelenik majd meg a színen.

Majd eljön az a pillanat, amikor valaki megpróbál az Antikrisztus életére törni. Először úgy tűnik, hogy sikeres a próbálkozás, de az Antikrisztus mégis csodával határos módon túléli a merényletet a Jelenések 13 szerint. Itt Zakariás könyvében pedig arról olvashatunk, hogy a ellene elkövetett merénylet eredményeként jobb szemére megvakul, fél karja pedig elsorvad.

Erre persze örömmel kiálthatnánk: „Nagyszerű! Akkor legalább majd be tudjuk azonosítani!”. Hát, remélem, hogy én már nem leszek itt, amikor az Antikrisztus megjelenik! Ha te akkor még itt leszel, azonosítsd csak nyugodtan, de azért ne feledd, mit ír az Ige: *„A törvénytíprás titokban már folyik, csakhogy annak, aki azt*

most még visszatartja” – vagyis a Szentlélek – „el kell tűnni az útból. És akkor jelenik meg nyíltan a törvénytíró (...) Mert ennek a törvénytírónak az eljövetele a Sátán munkája a hazugság minden hatalmával, jelével és csodájával” (1Thessz. 2:7-9).

Az egyház tehát már nem lesz itt, amikor az Antikrisztus felfedi magát. Én nem is az Antikrisztust várom, hanem Jézus Krisztust, aki visszajön értem. Szerintem bizarr dolog, hogy a Sátán megpróbálja rábíni az embereket, hogy az Antikrisztus eljövetelét várják, és őt próbálják beazonosítani, ahelyett, hogy az emberek inkább Jézus Krisztus eljövetelét várnák.

Jézus sem azt mondta, hogy az Antikrisztust kéne keresnünk-kutatnunk, hanem így szólt: *„Amikor pedig ezek elkezdődnek, egyenesedjétek fel, és emeljétek fel a fejetekeket, mert közeledik a megváltásotok”* (Lukács 21:28). Mintha azt mondaná: *„Engem várjatok, mert eljövök értetek!”*. Nekünk pedig valóban őt kéne várnunk.

Érdekes prófeciát találunk tehát Zakariás könyvében az Antikrisztusról. Ezzel ki is keveredtünk a ködből egy napsütötte tisztásra - egy dicsőséges időszakhoz érkeztünk, hiszen Zakariás utolsó látomása a dicsőséges új korszakról szól, Isten királyságának koráról a földön.

A következő fejezetben újra meg újra találkozunk: az „azon a napon” kifejezéssel – ez a bevezetője annak a számos lenyűgöző dolognak, ami Isten országát jellemzi majd, illetve a nagy ítéletet, amely megelőzi Isten országának létrejöttét.

„Fenyegető jövendölés. Az Úr igéje szól Izráelről. Így szól az Úr, aki az eget kifeszítette, a földnek alapot vetett, aki lelket adott az emberbe” (1. vers).

Francis Shäffer szerint fontos, hogy amikor Istenről beszélünk, magyarázzuk meg, mit értünk alatta, mert az Isten kifejezés sok mindent jelenthet az embereknek, így sokan nem is igazán értik, hogy melyik istenről beszélünk. Frances Shäfer ezért azt ajánlja, hogy amikor Istenről beszélünk, valamilyen úton-módon próbáljuk Őt beazonosítani, tehát mondjuk például, hogy az örökkévaló Isten, a mennynek és földnek teremtője, mert így egyértelművé válik, hogy kiről beszélünk.

Érdekesnek tartom, hogy a fent említett első versben sem pusztán Úrnak nevezi magát Isten, hanem hozzáteszi: „*az Úr, aki az eget kifeszítette, a földnek alapot vetett, aki lelket adott az emberbe.*”

Ebből ugye világos, kiről van szó! Ő az Úr mindenek felett, Ő a Teremtő. Ő fesztette ki az eget, Ő teremtette meg a földet, Ő teremtette az ember azon képességét, hogy megismerje Istent, és közösségben legyen vele.

„Íme, én részegítő pohárrá teszem Jeruzsálemet a körülötte levő népek számára. Júdára is rákerül a sor, amikor ostromolják Jeruzsálemet. Azon a napon majd súlyos kővé teszem Jeruzsálemet minden nép számára: aki föl akarja emelni, mind megszakad bele, még ha összefog is ellene a föld minden népe” (2-3. vers).

Hadd mondjam el, hogy szerintem ezek az állapotok uralkodnak ma Izraelben. Először is, Izrael teher a körülötte lévő népek számára, és Izráelt ellenséges erők veszik körül minden oldalról. Egyiptommal ugyan született békeszerződés, de az is csak egy szalmaszálon függ. Azon a napon, amikor az ENSZ határozat értelmében Izrael államként megalakult, azonnal megtámadta Szíria, Jordánia és Egyiptom, és fennhatóságuk alá vontak bizonyos területeket. Az azt követő háborúban, amikor Izrael kis országa az ellenség jelentősen nagyobb létszámú haderőivel találta szembe magát, Izrael elsöprő győzelmet aratott és szinte legyőzhetetlennek tűnt.

1967-ben, amikor Izrael csatába szállt Egyiptommal, Jordániával és Szíriával, az egyiptomiakat vissza tudták szorítani egészen a Szuezi-csatornáig. Emellett az egész Gólán-fennsíkot elfoglalták Szíriától, és teljes Ciszjordániát Jordániától mindössze hat nap leforgása alatt. Jeruzsálem félelmet keltett a környező népekben, és azok, akik ujjat húztak vele, darabokra hullottak. Izrael győzelmei Isten munkájának eredményei voltak, bár a zsidók ezt nem ismerték el. Az 1967-es győzelmük után elbizakodottá váltak és legyőzhetetlennek tartották magukat.

Emlékszem, hogy az ott élők büszkén számoltak be nekünk akkortájt zseniális harci stratégiáikról, nagy erejükről és bátorságukról. Ha pedig felvettem, hogy Isten segítségéből győztek, csak kigúnyoltak. Pedig ki tagadhatná, hogy nem Isten keze volt a Gólán-fennsík elfoglalásában? Emlékeztek, mi is történt akkor? Tűzszünetet kértek, közben viszont elfoglalták Ciszjordániát és egészen a Szuezi-csatornáig

húzódó területeket, és éppen Szíria felé vonultak, hogy elfoglalják a stratégiai fontosságú Gólán-fennsíkot is – mindezt azért, hogy amikor a tűzszünet életbe lép, jelenlétükből kifolyólag hozzájuk kerüljenek ezek a területek.

Izrael igyekezett késleltetni a tűzszünet beálltát, hogy minél nagyobb részt elfoglalhassanak a Gólán-fennsíkból. Közben Szíria felismerte, hogy vesztesre áll, ezért egyre erősebben követelte az azonnali tűzszünetet. A damaszkuszi rádió pedig, hogy a világot lenyűgözze, hirdetni kezdte, hogy az izraeli csapatok már Damaszkusz utcáin harcolnak. A Gólán-fennsíknál csatázó parancsnokok is a damaszkuszi rádió hamis híreit hallgatták, hogy az izraeli csapatok bevonultak Damaszkuszba és a város utcáin harcolnak. Ez persze nem volt igaz, az egész csak propaganda volt.

Ennek hallatán azonban a szíriai tankok parancsnokai szépen sorjában elhagyták a tankokat, az izraeli megfigyelők pedig csak annyit láttak a levegőből, hogy a Gólán-fennsíkra felvonult szíriai katonák menekülni kezdenek Jordánia irányába, mert a damaszkuszi rádióban azt hallották, hogy Damaszkusz hamarosan elesik. Úgy gondolták, ezzel végül van, így elmenekültek Jordániába. A légi megfigyelők persze jelentették, hogy a katonák menekülőre fogták a dolgot. Így pár napig még sikerült késleltetni a tűzszünetet, Izrael pedig egy ezer négyzetmérföldnyi területet tudott elfoglalni a Gólán-fennsíkból, mert Szíria hirtelen visszavonult.

Az izraeliek ekkor ejtőernyős egységeket szállítottak oda, és ott húzták meg a határt, ahol csak akarták. Amikor tehát érvénybe lépett a tűzszünet, mindaz a terület, ahová az ejtőernyős egységek eljutottak, Izrael kezébe került. Amikor azt olvassuk az Ószövetségben, hogy az Úr összezavarta Izrael ellenségeit, hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy ez az ószövetség Istenére volt csupán jellemző. De hát napjainkban is pontosan ez történik! 1967-ben is ez történt.

Az 1973-as háború már máshogy zajlott, mert az arabok jobb felszereléssel, és jobb kiképzéssel rendelkeztek. A Szovjetunió több ezer tisztet és több millió dolláros felszerelést és fegyvereket küldött Szíriának és Egyiptomnak, és felkészítette őket egy megsemmisítő háborúra. Egyébként a Szovjetunió vezényelte le az Izrael elleni 1973-as háborút, amelyet Yom Kippúr napján indítottak.

Kezdetben hatalmas sikereket értek el, de mégsem sikerült is elpusztítaniuk Izraelt 1973-ban. Volt néhány kritikus nap, amikor szalmaszálon függött az ország sorsa. Izrael eleinte komoly csapásokat szenvedett. A Szezei-csatorna mentén betonbunkereket építettek, és létrehozták az úgynevezett Barlev-vonalat, amit mindenki áttörhetetlennek tartott. Az ellenség mégis áttört rajta - a szíriaiak betörték a Gólán-fennsíkra, és másfél kilométerre megközelítették az ott elhelyezkedő izraeli főhadiszállást.

Az 1973-as háború után a zsidó nép hozzáállása drámai fordulatot vett – többé nem érezték magukat legyőzhetetlennek. Rádöbentek, hogy csaknem elpusztultak. Országuknak, álmuknak majdnem vége lett. Mi magunk is észrevettük azokban az emberekben a változást, akikkel már az 1973-as háború előtt is beszélgettünk. A zsidó nép nem érezte magát többé legyőzhetetlennek – féltek. Pedig Isten mennyire megvédte őket 1973-ban, és kezükbe adta a győzelmet!

Rendkívül érdekesnek és fontosnak tartom az Úr kijelentését itt Zakariás próféta könyvében: „Ha összefog is ellene a föld minden népe.” Figyeltétek az ENSZ-határozatokat az elmúlt években? Az egész világ szinte egy emberként elítéli Izraelt. Még az USA is bizonyos esetekben Izrael ellen szavazott, elítélve őket bizonyos tetteikért: például azért, mert településeket hoztak létre Ciszjordániában, illetve mert megtámadtak egy atomreaktort Irakban stb.

„Ha összefog is ellene a föld minden népe” – Izrael szinte teljesen egyedül áll a világban. Az USA már Truman elnök idejétől kezdve – sőt, még azt megelőzően is – hűséges szövetségese volt Izraelnek. Az 1973-as háború után viszont az arabok új fegyvert vettek a kezükbe: az olajat, és zsarolni kezdték az országokat. Olajbojkottal fenyegetőztek, hogy hatást gyakorolhassanak az USA külpolitikájára, mi pedig 1973 után a saját bőrünkön tapasztaltuk, mit jelentene az olajhiány, amikor hosszú órákon át kellett a benzinkutaknál sorakoznunk. Azóta is folyamatosan élnek az olaj eszközével – egyre emelik az árakat, világméretű inflációt és gazdasági visszaesést eredményezve. Azzal fenyegetnek bennünket, hogy ha továbbra is Izraelt támogatjuk, nem kapunk tőlük több olajat – vagyis arra kényszerítenek bennünket, hogy drasztikusan változtassunk az Izraellel való kapcsolatunkon. Mi pedig tudjuk, hogy fenyegetéseiket komolyan gondolják, illetve hogy egy ilyen lépés a részükről

háborúhoz vezetne, mert akkor kénytelenek lennénk katonákat küldeni a Közel-Keletre, hogy tovább biztosítsuk az ország a létfontosságú olajellátását.

Sokminden megváltozott tehát az évek során, és az USA is számos esetben a világ izraellelles hozzáállását tette magáévá. A prófécia tehát beteljesedett: „Ha összefog is ellene a föld minden népe.” És bizony sokszor kényszerpályára kerülünk, mert többé nem az határozza meg kapcsolatunkat Izraellel, amit helyesnek érzünk, hanem a folyamatos olajellátás kényszere.

„Azon a napon – így szól az Úr – azzal verem meg őket, hogy a lovasok elvesztik a fejüket. Júda házát ébren őrzöm, de a népek lovait vaksággal verem meg. Júda törzsfői ezt mondják magukban: Jeruzsálem lakóinak ereje Istenükben, a Seregek Urában van. Azon a napon olyanokká teszem Júda törzsfőit, amilyen a tüzes serpenyő a fahasábok közt, és amilyen a fáklya a kénék közt: jobbra-balra égetik a körülöttük levő népeket, de Jeruzsálem továbbra is békében marad a maga helyén” (4-6. vers).

1967-ben ez megvalósult: Jeruzsálem Izrael fennhatósága alá került, nem volt többé egy megosztott város, nem állt többé részben a jordán kormány fennhatósága alatt. Jeruzsálem újra egységes lett, és azóta egyre inkább kiterjesztette határait, például Jerikó felé is. Ahogy az ember elhagyja Betániát, egy hatalmas új települést talál, ami most már szintén Jeruzsálem része.

Új házakat építettek Ciszjordánia területén is, és egyre jobban benépesítik azt a földet is. Ez mind a prófécia beteljesedése.

Gyakran, amikor ezekről a dolgokról beszélünk, sokan úgy érezhetik, hogy arabellenesek vagyunk. De nem erről van szó: egyszerűen csak azt mondjuk, amit a Biblia megjövendöl. És pusztán annak ténye, hogy izgatottá válok, amikor egy bibliai próféciát látok megvalósulni, nem jelenti azt, hogy gyűlölöm az arabokat, vagy Jordánia ellen vagyok, vagy bármilyen népcsoport ellen. Nem, ez mindössze annyit jelent, hogy izgatottá válok, amikor látom, hogy az Igében írottak beteljesülnek.

De ezzel nem próbálom meg igazolni Izrael minden tettét. Pusztán arra szeretnék rámutatni, hogy az történik éppen most is, amit Isten előre megmondott, ezt pedig rendkívül izgalmasnak és lebilincselőnek találom.

„Először Júda sátrait szabadítja meg az Úr, hogy ne dicsekedjék Dávid háza, és ne dicsekedjenek Jeruzsálem lakói Júdával szemben. Azon a napon az Úr oltalmazza Jeruzsálem lakóit, és olyan lesz közöttünk még a botladozó is azon a napon, mint Dávid. Dávid háza pedig előttük jár, mint Isten, mint az Úr angyala” (7-8. vers). Ez az ígerész ismét arról az erőről szól, amit az zsidó nép Istentől kap majd a harcokban – még a legkisebb, a botladozó is olyan lesz közöttük, mint Dávid.

„Dávid háza pedig előttük jár, mint Isten, mint az Úr angyala.”

Mózes ötödik könyvében szintén találunk egy próféciát, ami ugyanarra az időszakra vonatkozik: egy kerget ezret, és kettő tízezret.

Nemrégiben egy rendkívül érdekes könyvre bukkantam – a szerzője Heim Herzog, címe pedig Az engesztelés háborúja (War of Atonement). Hadd ajánljak figyelmetekbe egy másik író is, Lance Lambertet, aki pedig a Yom Kippúr napján kiobbant háborúról írt lebilincselő könyvet.

Heim Herzog Az engesztelés háborúja című könyve részletesen leírja az 1973-as Yom Kippúr napján kitört háború számos csatáját. Herzog könyvében elmeséli, hogyan közelítette meg a szíriai hadtest az iraeliek főhadiszállását a Gólán-fennsíkon mintegy másfél kilométerre, amikor hirtelen megfeneklett az előrehaladás. Abban a pillanatban az izraelieknek mindössze egyetlen működőképes tankjuk volt, amellyel kivonulhattak volna a szíriaiak ellen.

Volt egy fiatal, 27 éves hadnagy, aki a szíriai támadás hallatán stoppal gyorsan felvitette magát a főhadiszállásra, jelentkezett a hadtestparancsnoknál, és azt mondta: „Tankparancsnok vagyok. Ha adnak nekem pár tankot, nekiindulok, és megpróbálom visszaszorítani a szíriai előrehaladást!”. A hadtestparancsnok erre azt válaszolta, sajnos csak egyetlen működőképes tankjuk van, de ha tud pár órát várni, két másik tankot is csatasorba tudnak állítani. Úgyhogy néhánytankból kiemelték a holttesteket, teletankolták, felfegyverezték, és a fiatal hadnagy három tankkal útnak indult. Körülbelül félúton, ahogy befordultak egy kanyarba, hirtelen megpillantották az egész szíriai hadtestet tetőtől-talpig felfegyverkezve – 100 tankkal! Hadnagyunk pedig ott állt három tankkal!

Azonnal tüzet nyitott a szíriai hadtestre, és fel is robbantott néhány szíriai tankot, miközben a másik két tanknak is ő adta az utasításokat, hogy hova lőjenek. Volt egy fülhallgatója, azon keresztül kommunikált a másik két tankkal, egy idő után azonban feltűnt neki, hogy nem válaszolnak, úgyhogy kikukucskált a tank tetején, és látta, hogy a másik két tankot felrobbantották a szíriaiak. Egyedül állt az egész szíriai hadtesttel szemben, úgyhogy menekülőre fogta a dolgot – elindult hegynek felfelé.

A Gólán-fennsíknak azon a része kimondottan dimbes-dombos, úgyhogy ez a fiatal hadnagy elkezdett tankjával le-föl, le-föl száguldozni a dombokon: hirtelen felbukkant, lőtt egy tankra, majd eltűnt a völgyben. Aztán hirtelen egy másik domb tetején bukkant föl, megint rálőtt egy tankra, és eltűnt. Így nyargalászott oda-vissza a dombokon, egyik tankot lőtte ki a másik után, miközben folyamatos jelentést küldött a főhadiszállásra, hogy egy újabb szíriai tankot sikerült felrobbantania.

A főhadiszálláson pedig azt gondolták, hogy a hadnagynak egy egész hadtestnyi tankot sikerült valahonnan szereznie – nem tudták, hogy egyedül volt! Végül a szíriaiak is arra a következtetésre jutottak, hogy egy egész hadtestnyi izraeli tankkal állnak szemben – mert hadnagyunk mindig egészen váratlanul más és más dombtetőn bukkant fel tankjával -, így a szíriai katonák visszavonultak.

Egy ember tehát valóban százat futamított meg! és a legkisebb is olyan volt közülük, mit Dávid. És bizony egyik ilyen történetet mesélhetném a másik után!

Volt például egy mesterlövész, aki több mint száz tankot vont ki a forgalomból úgy, hogy nem mozdult el posztjáról. Egyik alkalommal, amikor Izraelben jártam, kimentem erre a helyre a Gólán-fennsíkon: T62-es tankokat láttam mindenütt a mezőkön – a csata maradványait. Ahogy megvizsgáltam a tankokat, érdekesnek találtam, hogy minden tank páncéllemezen kellős közepén ugyanaz a horpadás volt: ez a mesterlövész olyan fajta lövedéket használt, amely először megolvasztotta a fémpáncélt, majd berobbant, mégpedig olyan hatalmasan, hogy felborította a tankot. A tank belsejében meg ott voltak a sisakok és egyéb felszerelések. Képzeljétek csak el, hogy ez a mesterlövész minden egyes tanknál pont a közepébe talált! Állítólag 114 tankot semmisített így meg.

„Azon a napon az Úr oltalmazza Jeruzsálem lakóit, és olyan lesz közöttünk még a botladozó is azon a napon, mint Dávid. Dávid háza pedig előttük jár, mint Isten, mint az Úr angyala” – ez történt 1967-ben és 1973-ban is.

Így szól az Úr: „Azon a napon meg fogok semmisíteni minden népet, amely Jeruzsálemre támad” (9. vers).

Ez pedig még távolabb mutat a jövőbe: „Dávid házára és Jeruzsálem lakóira pedig kiárasztom a könnyörület és a könnyörgés lelkét. Rátekintenek arra, akit átdöftek, és úgy gyászolják, ahogyan az egyetlen gyermeket szokták, és úgy keseregnek miatta, ahogyan az elsőszülött miatt szoktak” (10. vers).

Isten tehát kiönti majd Lelkét Izráel népére. Mikor is kerül erre sor? Ezékiel könyvében azt olvassuk, hogy mindez akkor történik, amikor Isten elpusztítja a betörő orosz hadsereget.

„Dávid házára és Jeruzsálem lakóira pedig kiárasztom a könnyörület és a könnyörgés lelkét.” Vegyük csak észre, hogy amikor Isten kiönti Lelkét, a Lélek mindig a megfeszített Úrra mutat: „Rátekintenek arra, akit átdöftek.” Jézus is azt mondta, hogy amikor eljön a Szentlélek, nem önmagáról tesz majd bizonyosságot, hanem Jézusról.

Isten Lelke az, aki szüntelenül a keresztre irányítja az emberek figyelmét – üdvösségük egyedüli reménységére. A Lélek munkája a szívedben arra irányul, hogy odavigyen Jézus Krisztus keresztlééhez. „Rátekintenek arra, akit átdöftek.” És ahogy a keresztre nézünk, a Lélek elvezet bennünket a bűnbánatra: „és úgy gyászolják, ahogyan az egyetlen gyermeket szokták, és úgy keseregnek miatta, ahogyan az elsőszülött miatt szoktak.”

Milyen nagy lesz a gyász és a kesergés, amikor izráel népe rádöbben, hogy elutasította a Messiást! Amikor Isten az ő Szentlelke által megnyitja a szemüket, ők pedig meglátják az igazságot, és felismerik, hogy elszalasztották az igazi Messiást.

„Azon a napon olyan nagy gyász lesz Jeruzsálemben, amilyent Hadad-Rimmónért szoktak tartani a megiddói völgyben” – ez akkor történt, amikor Jósiást, a

rendkívül sikeres és népszerű királyt megölték a megiddói csatában. Az emberek mélységesen gyászolták, mert népszerű király volt.

„Gyászolni fog az ország, külön-külön minden nemzetség: külön Dávid házának a nemzetsége, asszonyaik is külön, külön Nátán házának a nemzetsége, asszonyaik is külön, külön Lévi házának a nemzetsége, asszonyaik is külön, külön Simei nemzetsége, asszonyaik is külön. A többi nemzetség is mind, külön minden nemzetség, asszonyaik is külön” (12-14. vers).

Érdekesnek találom ezt az ígérést. „Külön Dávid házának nemzetsége” – tudtátok, hogy ma is élnek a zsidók között olyanok, akik Dávid leszármazottai? Ők ugyan nem tudják magukról, mert a vérvonalakról szóló régi feljegyzések elvesztek, sőt idővel már nem is vezették őket. Nem volt rájuk szükség Jézus születését követően, mert csak az volt a fontos, hogy Jézust vérvonala igazolt legyen, és láthatóvá váljon, hogy Ő Dávid leszármazottja volt.

De Isten pontosan tudja, hogy kik azok ma a világban, akik Dávid leszármazottai. „Külön Dávid házának nemzetsége, külön Nátán házának nemzetsége” –

Itt Nátán prófétáról van szó, aki meglátogatta Dávidot, miután a király Betsabéval hált, férjét pedig megölette.

„Külön Simei nemzetsége” – amikor Absalom kiűzte Dávidot Jeruzsálemből, Simei kővel dobálta Dávidot, és igencsak megnehezítette a dolgát.

Ma is vannak leszármazottai, akik kővel dobálnak másokat és megnehezítik az emberek dolgát. Blokádot emelnek Jeruzsálemben, kőrakásokat építenek a szombatnapon, és ha el mersz arra hajtani kocsival, megdobálnak kővel. Ezek Simei leszármazottai.

ZAKARIÁS KÖNYVE

13-14. FEJEZET

„Azon a napon forrás fakad Dávid háza és Jeruzsálem lakói számára, hogy lemossa a vétket és a szennyet” (1. vers).

Azon a napon forrás fakad Jeruzsálem lakói számára, amikor felismerik, hogy Jézus Krisztus a Messiás és az Úr, és feléje fordítják szívüket, mert a Szentlélek felnyitja a szemüket, és lehull a lepel, ami addig elhomályosította tekintetüket.

„Azon a napon – így szól a Seregek Ura – eltörlöm a bálványok neveit az országban, nem is említik őket többé” – ebben az igevers Isten megjövendöli, hogy Izrael visszatér majd a bálványimádáshoz.

Napjainkban is látunk Izraelben bálványokat – nem szükségszerűen faragott szobrocskákra gondolok, hanem sokkal inkább az anyagiasságra. Vagy gondoljunk csak bele, hogy szentélyeket építenek Ráhel, Ábrahám és Dávid sírjához. Még a Siratófal is szinte a bálványimádás helyévé vált, olyan értelemben, hogy sokan közelebb érzik magukat Istenhez ezeken a helyeken, ezért is szeretnek odalátogatni. Azt mondják, ha szeretnéd magad közel érezni Istenhez, menj el egy olyan helyre, ahol Isten embere lakik.

De ez tulajdonképpen bálványimádás, hiszen a bálvány valami olyasmi, ami Isten jelenlétére emlékeztet. Amikor pedig az ember bálványt keres, vagy készít magának, ez mindig arra enged következtetni, hogy az az ember nem érzi már Isten jelenlétét. Mélyen a szívében vágyik arra, ami elveszett, ezért egy emlékeztetőt készít magának.

„Ó, ez az a hely, ahol talákoztam Istennel!” – bámulatos, mit meg nem tesznek az emberek vallási ereklyévé!

Szolgáltam egyszer egy olyan gyülekezetben, amelyben az emelvényen, ahonnan tanítottam, szörnyű bútorok voltak – a székek össze voltak szaggatva, az egész nagyon csúnyán nézett ki, mintha az egész senkit sem érdekelt volna. Úgyhogy egy nap bejelentettem, hogy szeretném, ha új bútorokat vennénk az

emelvényre, többek között új pulpítust is. Ennek hallatán az istentisztelet után odajött hozzám egy hölgy, aki felháborodottan közölte velem, hogy semmi szín alatt nem válhatok meg a régi pulpítustól, mert azt húsz évvel ezelőtt egy evangélista adományozta a gyülekezetnek, aki a legeslegelső prédikációját a gyülekezetben arról a pulpítusról tartotta, és akkor el is sírta magát, és a könnyei a pulpitusra hullottak!

Én erre csak azt válaszoltam, hogy a pulpitus már nagyon csúnya – és higgyétek el, valóban rettentően ronda volt! Végül vettünk új székeket az emelvényre, én meg vettem fát és egy teljesen új pulpítust építettem a régi köré. Meghagytam a régit a helyén, de kívülről vadonatújnak tűnt. Akkor a hölgy ismét odajött hozzám, és nagyot sóhajtott, amikor meglátta az új pulpítust – szerinte megszenteltelenítettem Isten házáat! Annyira dühös volt, hogy el akarta hagyni a gyülekezetet. Erre én odakísértem a pulpitushoz, és megmutattam neki a régi ronda pulpítust az új belsejében – és akkor ez megnyugtatta. A régi, könnyekkel áztatott pulpitus még megvolt, bár gondosan el volt rejtve az emberi szem elől.

Nagyon szomorú, amikor az emberek ennyire kötődni kezdenek bizonyos dolgokhoz.

Ezékiás király uralkodásának idején az emberek elkezdték azt a rézkígyót imádni, amit még Mózes készített a pusztában. A rézkígyó bálvánnyá vált.

Az emberek Isten jelenlétére vágytak, ahogy azt elődeik megtapasztalták a pusztában. Látni akarták Isten hatalmát, ahogy az elődeik is látták a pusztában, ezért egy ereklyét kezdtek imádni. Akkor Ezékiás darabokra törte a rézkígyót.

A pulpitus sem szent ereklye volt, csupán egy ronda bútordarab! Az ereklyében nincs semmi szent. Pusztán attól, hogy egy adott helyen Isten Lelke munkálkodni kezd az emberek szívében és életében, az a hely még nem válik szentté! Isten nem épületekben lakik, hanem az ő népének a szívében és az életében. Akár ki is költözhetnénk a szabadba, ott is dicsérhetnénk Istent, és ugyanolyan közel lennénk Istenhez, mint idebenn. Sőt, itt a gyülekezetben sem vagyunk semmivel sem közelebb Istenhez, mint például otthon. Isten nem emberkéz alkotta épületekben lakik, *„hiszen az ég, sőt az egeknek egei sem fogadhatnak magukba téged.”*

Amikor viszont valaki már nem érzi Isten jelenlétét, de vágyik arra, amit elveszített, akkor ereklyét készít, vagy talál magának, ami Isten jelenlétére emlékezteti, és elkezd annak közelében imádni Istent, vagy ami még ennél is rosszabb, elkezd magát az ereklyét imádni. Isten viszont azt mondja, hogy eltöröl majd minden bálványt.

„Eltörölöm a bálványok neveit az országban, nem is említik őket többé. A prófétákat és a tisztátalan lelket is eltávolítom az országból” (2. vers)

„és ha valaki még prófétálni merne, a saját szülei, az apja és anyja mondják neki: Nem maradhatsz életben, mert hazugságot beszéltél az Úr nevében! És a saját szülei, az apja és anyja szúrja le, amikor prófétál” (3. vers). „Azon a napon szégyent vallanak a próféták látomásuk miatt, amiről prófétálnak. Nem öltöznek díszes ruhába, és nem hazudoznak” (4. vers). „Azt mondják majd: Nem vagyok próféta, földműves vagyok, a földből élek ifjúkorom óta” (5. vers).

Ezzel el is fordul a hamis prófétáktól, vissza ahhoz, akit átszegeztek: *„És ha mondja néki valaki: Micsoda ütések ezek a kezeiden? Azt mondja: A miket az én barátaim házában ütöttek rajtam” (6. vers – Károli). „Kard! Támadj pásztoromra, bizalmas emberemre! – így szól a Seregek Ura. Vágd le a pásztor, széledjen el a nyáj! Még a bojtárookra is kezet emelek!” (7. vers).*

Ezen a ponton felmerül a kérdés, hogy vajon a hatodik vers az ötödikhez, vagy a hetedikhez kapcsolódik? Dr. Taylor szerint, aki az úgynevezett élő bibliát (Living Bible) fordította – amit érdekes bibliaértelmezésnek, de szegényes fordításnak találok -, a hatodik vers az ötödikhez kapcsolódik.

Én azonban más véleményen vagyok. Szerintem a hatodik vers sokkal inkább a hetedik vershez illeszkedik. Dr. Taylor szinte már istenkáromlásba átcsapó magyarázatot nyújt a hatodik versre, amelyben ezt a kérdést olvashatjuk: „Micsoda ütések ezek a kezeiden?”. Dr. Taylor értelmezése szerint a válasz a következő: „Akkor szereztem, amikor részegen egy csetepatéba keveredtem barátom házában”.

Véleményem szerint ez az igever Jézus Krisztusra utal, és amikor Izrael felismeri őt sebeiről a kezén, és megkérdezi tőle, hogy micsoda ütések ezek a

kezein, Jézus nagyon gyengéden válaszol majd: „Amiket az én barátaim házában ütöttek rajtam”.

Tudjuk, hogy a hetedik vers Jézus Krisztusra utal, mert az Újszövetség is idézi. Amikor Jézus elfogták, minden tanítványa elhagyta és elmenekült – azért, hogy beteljesedjen a prófécia: „Megverem a pásztort, és elszélednek a nyáj juhai” (Máté 26:31). Az Újszövetség ezzel az idézettel utal arra, hogy a tanítványok mind elhagyják majd Krisztust, amikor elfogják őt. A hetedik versről tehát mindenképpen tudjuk, hogy Jézus Krisztusra utal, személyes véleményem szerint pedig a hatodik vers a hetedikhez kapcsolódik.

„Úgy jár az egész ország – így szól az Úr -, hogy kétharmad részét kiirtják, és elpusztul, csak egyharmada marad meg” (8. vers).

Itt ismét azt látjuk, hogy a zsidókra egy hatalmas holocaust vár, amelyben kétharmad részük elpusztul, és mindössze egyharmad részük marad meg. Az Antikrisztus szövetségre lép majd Izraellel, de három és fél év elteltével megszegi a szövetséget amikor bevonul a jeruzsálemi templomba, kijelenti magáról, hogy Isten, és elvárja, hogy istenként imádják őt. A hűséges maradék akkor elmenekül majd a pusztába, az Antikrisztus pedig megpróbál minden zsidót elpusztítani, akik ott maradtak az országban: kétharmadukat kiirtja, egyharmaduk viszont életben marad.

„Ezt a harmadrészt is tűzbe teszem, megtisztítom őket, ahogyan az ezüstöt tisztítják” – vagyis ismét az üldöztetés tűzén kell átmenniük abban az utolsó hét évben, amit az Ige Jákób nyomorúságának, vagy a nagy nyomorúság idejének is nevez.

„Megpróbálom őket, ahogyan az aranyat próbálják. Ő segítségül hívja nevemet, én pedig meghallgatom őt. Ezt mondom: Népem ő, és ő ezt mondja: Uram, Istenem!” (9. vers) – Jahve az Istenem.

Isten egy napon ismét beoltja ezt az ágat a fába – az ágat, amit korábban levágtak. A hűtlen feleséget visszafogadja és helyreállítja – megmossa, megtisztítja, és Hóseás prófécijára értelmében ismét magához vonja.

Micsoda szeretet ez, mely nem enged el! Bár elfordulok Istentől, és letérek a helyes útról, Isten mégsem enged el engem – szeretetével ismét magához ölel, és helyreállítja a vele való kapcsolatomat. Milyen kegyelmes és dicsőséges a mi Istenünk! Az elbukott Izráelt Isten újra magához öleli majd, miután tűzzel megtisztította.

„Eljön az Úrnak a napja, amikor osztozkodnak a tőled elvett zsákmányon. Mert összegyűjtök minden népet, hogy harcoljanak Jeruzsálem ellen. Elfoglalják a várost, kifosztják a házakat, és meggyalázzák az asszonyokat. A város fele fogságba megy, a megmaradt népet azonban nem űzik ki a városból. De az Úr harcba száll majd azokkal a népekkel, ahogyan harcolt egykor, a csata napján” (1-3. vers).

Ez az igevers megjövendöli azt a napot, amikor Jeruzsálem elpusztul. Az Antikrisztus lesz a tíz országból álló európai föderáció feje, aki ellátogat Jeruzsálembe, hogy előbb szövetségre lépjen a zsidó néppel. Megtéveszti őket, ők pedig messiásként tekintenek rá. Három és fél év elteltével viszont megszegi a szövetséget, és azt követeli, hogy Istenként imádják. A zsidók fellázadnak, ő elfoglalja Jeruzsálemet, pusztítani kezdi az embereket, de azok, akik Jézus tanácsára hallgatva a pusztába menekültek, életben maradnak.

Akkor az Úr száll harcba az Antikrisztus seregeivel, a népek összegyűlnek, és egy emberként vonulnak fel Jeruzsálem ellen Megiddó völgyében. Az északi birodalom, Oroszország, és a keleti birodalmak, Kínával az élen, összefognak, és sor kerül az utolsó nagy csatára, az armageddóni csatára ott a Megiddó völgyében. Akkor majd eljön az Úr. *„Megveti majd lábát azon a napon az Olajfák hegyén, amely Jeruzsálemtől keletre van. Az Olajfák hegye pedig középen kettéhasad, kelet-nyugati irányban egy igen nagy völgy lesz, mert a hegy egyik fele északra, a másik fele délre mozdul el” (4. vers).*

Hatalmas, mindent felforgató változás áll be Jeruzsálem környékének domborzati viszonyaiban, amikor eljön Jézus és megveti a lábát az Olajfák hegyén. A hegy kettéhasad, a hegy egyik fele északra, a másik délre mozdul el, és egy hatalmas völgy jön létre. Ahogy kettéhasad a hegy, a föld alól hatalmas folyó tör majd elő Jeruzsálemből, és végighömpölyög a völgyön, majd kettéválik: egyik ága a

Földközi-tenger felé veszi irányát, másik ága a Holt-tengerbe torkollik, és az egész partmenti területet termékennyé változtatja. Amikor a folyó eléri a Holt-tengert, a Holt-tenger életre kel, többé nem lesz halott, és temérdek hal fog benne álni. Sokan járnak majd oda halászni, és a parton szárítják halászhálóikat.

„Akkor meneküljtek a hegyek szakadékaiba, mert a hegyek között a szakadék Ácalig ér. Úgy fussatok, ahogyan Uzzijának, Júda királyának az idejében futottatok a földrengés elől! Mert eljön az Úr, az én Istenem, szentjeivel együtt” (5. vers). „Imé eljött az Úr az ő sok ezer szentjével, hogy ítéletet tartson mindenk felett” (Júdás 1:14,15).

Pál apostol pedig ezt írja: *„Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben” (Kol. 3:4).*

A Jelenések könyvének 19. fejezetében János meglátja Krisztust, amint fehér lovon érkezik, vérbe mártott ruhába öltözve. A mennyei seregek pedig követik őt fehér lovakon, tiszta fehér gyolcsba öltözve. Korábban azt is elárulja nekünk az Ige, hogy a tiszta, fehér gyolcsba öltözött emberek az egyházat, Krisztus testét jelentik, a tiszta gyolcs pedig a szentek igazsága, amit Isten nekünk adott a Jézus Krisztusba vetett hitünk által. Jézus Krisztus tehát visszatér egy napon az ő egyházával.

Először az Úr az egyházáért tér vissza, hogy kiragadjon bennünket innen. Majd pedig visszatér, hogy megítélje a földet és annak lakóit, amiért elutasították megváltásának tervét. Elragadtatunk és a levegőben találkozunk az Úrral, hogy utána örökké vele legyünk. Meghívásunk van a Bárány menyegzői lakomájára. Áldott, aki meghívást kapott a Bárány menyegzői lakomájára! Mi pedig Jánossal együtt fentről, a mennyből figyeljük a nagy nyomorúság eseményeit.

Amikor viszont a Jelenések 19-ben Jézus visszatér a földre, hogy megállítsa az armageddóni csatát, és megveti a lábát az Olajfák hegyén, mi is visszatérünk Jézussal a földre, és vele együtt uralkodunk ezer éven át papok királyságaként.

Akadnak olyanok – mint például a Jehova tanúi -, akik tévesen értelmeznek bibliai próféciákat. Akadnak olyanok, akik azt gondolják, hogy örökké a mennyben fogunk üldögelni egy felhőn, és el-eljátszadunk a kis hárfánkkal. Mások meg erre

azt mondják, hogy ők bizony vissza akarnak térni a földre, és részt akarnak venni a világ újjáépítésében.

A Biblia nem azt tanítja, hogy örökké a mennyben leszünk, azt viszont igenis tanítja, hogy örökké az Úrral leszünk. És persze ott a menny, ahol Ő van! Amikor viszont az Úr lejön a földre, mi is vele tartunk majd, de az is mennyei lesz – csak épp itt a földön. Olyannak láthatjuk akkor a földet, amilyennek Isten eredetileg szánta: a világ telve lesz igazsággal és békességgel.

„Hiszen az Isten országa nem evés és ivás, hanem igazság, békesség és a Szentlélekben való öröm” (Róma 14:17). Olyannak látjuk majd a világot, amilyennek azt Isten eredetileg eltervezte, és örökké az Úrral leszünk. Mivel mi Isten menyasszonya vagyunk, a menyasszony pedig ott van, ahol a vőlegény, ezért amíg Isten a mennyben van, mi is ott leszünk vele. Amikor pedig visszatér a földre, hogy a szentjeivel uralkodjon, mi is visszatértünk vele. És vele leszünk akkor is, amikor létrehozza az új mennyet és az új földet. Bárhol és bármilyen formában is, de ott leszünk vele! Ott leszünk, ahol ő van – örökre az mi Urunkkal! Ezt az ígéretet kaptuk, és ez a reménysége Isten minden gyermekének. Úgy tetszik ez nekem! Már alig várom!

De hát akkor szomorkodnunk kéne, és gyászolnunk azokat, akik már az Úrral vannak? Nem! Ha nagyon szomorkodni szeretnél, inkább magadat gyászold, mert még mindig ezen a földön kell élni! De örvendezz azokért, akik már elmentek, hogy az Úrral legyenek, mert ők már megelőztek bennünket!

„Akkor meneküljétek a hegyek szakadékaiba, mert a hegyek között a szakadék Ácalig ér. Úgy fussatok, ahogyan Uzzijának, Júda királyának az idejében futottatok a földrengés elől! Mert eljön az Úr, az én Istenem, szentjeivel együtt”

„És úgy lesz azon a napon: Nem lesz világosság, a ragyogó testek összezsugorodnak” (6. vers - Károli).

Nem lesz sem kimondottan világosság, sem kimondottan sötétség – egyfajta szürkület áll be. Egyébként én nagyon szeretem az esti szürkületet, azt hiszem, az a kedvenc napszakom.

„*Akkor csak nappal lesz – az Úr tudja ezt. Nem lesz külön nappal és éjszaka, világos lesz még este is*” (7. vers).

Így hát egy rendkívül érdekes csillagászati jelenségre kerül majd sor – nem tudom megmondani, pontosan hogyan fogja megvalósítani Isten, de érdekes lesz megfigyelni!

A következő igeversben arról a folyóról van szó, amely életet ad majd a Holt-tengernek: „*Azon a napon folyóvíz fakad Jeruzsálemből, egyik ága a keleti tenger felé folyik, a másik ága a nyugati tenger felé, így lesz télen-nyáron át*” – az egyik ága tehát a Földközi-tenger felé folyik, a másik ága pedig a Holt-tengerbe.

„*Az Úr lesz a király az egész földön. Azon a napon az Úr lesz az egyetlen Isten, és neve az egyetlen név*” (8-9. vers).

A királyság dicsőséges korában ő lesz a király szerte a világon. „*Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amiképp a mennyben, úgy a földön is!*” – bizony mennyire fontos, hogy ezt imádkozzuk, főleg miközben látjuk az emberalkotta országok hanyatlását.

„*Az egész ország síksággá változik Gebától Rimmónig, Jeruzsálemtől délre. Jeruzsálem pedig kimagaslik, és a régi helyén marad, a Benjámín-kaputól addig, ahol a régi kapu volt a Szeglet-kapuig, és a Hananél tornyától a királyi borsajtókig*” (10. vers) – ez az ige arról szól, hogy Jeruzsálem kiterjeszti majd határait. És valóban, Jeruzsálem határa mára már túllépte az említett helyeket.

„*Lakni fognak benne, és háború nem pusztítja többé, hanem biztonságban lesz Jeruzsálem*” (11. vers). Ez pedig bámulatos: „*Ilyen csapással fog az Úr sújtani minden népet, amely Jeruzsálem ellen vonul: megrohad a húsuk még életükben, szemük is megrohad gödrében, nyelvük is megrohad szájukban*” (12. vers).

Isten harcba száll azokkal, akik korábban harcba szálltak Jeruzsálemmel, és az itt felsorolt csapásokkal fogja sújtani a népeket. Ha a hirosimai, illetve a nagasaki bombázásokról olvastatok, akkor tudjátok, hogy az itt leírtakhoz hasonlóak egy atompusztítás következményei. Az Úr megjövendöli, hogy így pusztulnak majd el akkor az emberek: még életükben megrohad a húsuk, szemük is megrohad

gödrükben – az atombomba szinte elevenen megnyúzta az embereket, szemük pedig megolvadt és kifolyt gödréből. A nyelvük is megrothad szájukban.

„Azon a napon az Úr nagy zűrzavart támaszt közöttük: az emberek egymásra támadnak, és kezet emelnek egymásra. Még Júda is harcolni fog Jeruzsálem ellen. A körülöttük lakó népek minden kincsét összegyűjtik: aranyat, ezüstöt és tömérdek ruhát. Ugyanaz a csapás éri a lovakat, öszvéreket, tevéket, szamarakat és minden állatot abban a táborban, amely az embereket érte” (13-14. vers).

Majd a szörnyűséges armageddóni csatát követően: *„Azután mindazok, akik megmaradnak a Jeruzsálemre támadó népek közül, évről évre elmennek, és leborulnak a Király, a Seregek Ura előtt, és megünneplik a sátoros ünnepet” (16. vers).*

Nem sokan maradnak életben, de akik túlélik a csatát, évente ellátogatnak majd Jeruzsálembe, hogy imádják a Királyt, a Seregek Urát, és megünnepeljék a sátoros ünnepet. A sátoros ünnepen arra emlékeztek, hogy hogyan tartotta meg Isten a népét a hosszú, 40 éves pusztai vándorlás során, és hogyan vezette el őket az ígéret földjére.

A királyság korában is meg fogjuk majd ünnepelni a sátoros ünnepet, mert Isten átvitt bennünket a pusztaságon, megőriz és megtart bennünket – életben tart az élő víz, amely a kősziklából fakad, Jézus Krisztus.

„Ha pedig a föld népei közül valamelyik nem megy el Jeruzsálembe, hogy leboruljon a Király, a Seregek Ura előtt, az nem kap esőt” (17. vers). „Még Egyiptom sem kap, ha népe nem megy el, és nem jelenik meg. Ugyanaz a csapás éri, amellyel az Úr azokat a népeket sújtja, amelyek nem mennek el megünnepelni a sátoros ünnepet” (18. vers). „Így bűnhődik majd Egyiptom, és így bűnhődik minden nép, amely nem megy el megünnepelni a sátoros ünnepet. Azon a napon a lovak csengettyűin is ez lesz: Az Úr szent tulajdona! Az Úr házában még a fazekak is olyan szentek lesznek, mint az oltárnál használt kelyhek” (19-20. vers). Dicsőséges nap! Milyen csodálatos felirat!

Az egyik közeli városban van egy Calvary Chapel gyülekezet, mégpedig egy elég rossz környéken – régebben folyamatosan telegfirkálták az épületük falát, így szüntelenül át kellett fessék, mert általában szitokszavakat pingáltak a házra. Úgyhogy egyszer a pásztor fogta magát, kiment ahhoz a fekete sráchoz, aki ismételten teleírta a falat, és ő is írni kezdett.

Azt írta: „Jézus szeret téged”, és hasonlókat – és ezzel telepingálta az egész falat. Azóta nincs probléma!

Azon a napon még a lovak csengettyűin is az áll majd: az Úr szent tulajdona!

„Az Úr házában még a fazekak is olyan szentek lesznek, mint az oltárnál használt kelyhek.” „Jeruzsálemben és Júdában minden fazék a Seregek Urának szent tulajdona lesz, és aki csak eljön, hogy áldozatot mutasson be, bármelyiket előveheti, és főzhet benne. Attól a naptól fogva nem lesz többé kereskedő a Seregek Urának házában” (21. vers).

Ez lesz tehát a királyság korának dicsőséges napja. Annyi mindent mondhatnánk még erről, de elfogyott az időnk. Remélem, egyszer adódik még alkalmunk megnézni, milyen szerepet töltünk majd be Krisztus ezeréves uralkodásának idején – kik élnek akkor majd a földön, és nekünk milyenfajta hatalmunk lesz fölöttük. Valamelyik este majd ezt is megnézzük, ha több időnk lesz.

A következő alkalommal Malakiás könyvét fogjuk tanulmányozni – lenyűgöző próféciával ezek az utolsó szavak az Ószövetségben a Messiás eljövetelét megelőzően. Malakiás után csend következik, amíg fel nem harsan a pusztából kiáltó hang, Keresztelő János: „Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit!”.

Az Úr áldjon benneteket. Legyen csodálatos hetetek, ahogy közösségben vagytok az Úrral, ahogy vele jártok, és engeditek, hogy az ő Igéje világítson előttetek. Tapasztaljatok meg ezen a héten is egyre többet Isten szeretetéből és kegyelméből, miközben az Ő Szentlelke munkálkodik a szívetekben – a kegyelem és közbenjárás lelke.

Isten áldjon benneteket és őrizzen! Jézus nevében, ámen.